

Vesele Velikonočne praznike

1960

MISLI

LETO
IX.

Štev. 4.
April

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

Tel.: FA 7044

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
66 Gordon St.,
Paddington, N.S.W.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
Fredbert St., Leichhardt,
Sydney. Tel. WB 1758

KOLENDAR

April — Mali traven

- 1 P Hugo, Venancij
- 2 S Francišek Pavl.
- ★ 3 N Tiha nedelja
- 4 P Izidor, cerkv. uč.
- 5 T Vincenc Ferer
- 6 S Ivo, Krescencija
- 7 Č Radivoj
- 8 P 7 žalosti Marijinih
- 9 S Ljubomir
- ★ 10 N Oljna ali Cvetna
- 11 P Leon, papež, Rada
- 12 T Julij I., papež
- 13 S Kristina, Ida
- 14 Č Veliki četrtek
- 15 P Veliki petek
- 16 S Velika sobota
- ★ 17 N VELIKA NOC —
Vstajenje
- 18 P Apolonij
- 19 T Konrad
- 20 S Klavdija
- 21 Č Anzelm, cerk. uč.
- 22 P Soter in Gaj
- 23 S Adalbert (Vojtech)
- ★ 24 N Bela nedelja —
- 25 P Marko, evangelist
- 26 T Klet in Marcellin
- 27 S Cita, Kanizij
- 28 Č Pavel od Križa
- 29 P Robert
- 30 S Katarina Sienska

ČE SE PRESELITE, sporočite:

Prejšnji naslov

Sedanji naslov

Ime in priimek

ZA MAJSKO ŠTEVILKO

sprejema urednik prispevke

do 20. aprila. Upoštevajte!

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

VEČNOST IN ČAS — £ 1-0-0.

Izbrani spisi umrlega dr. Odarja. Poučni in razmišljajoči članki. Zelo priporočljivo.

JERČEVI GALJOTI. — £ 1-0-0.

Močna domača povest izpod peresa Karla Mau-serja.

S O C I O L O G I J A. — 3 zvezki po £ 1-0-0.

Odlično delo dr. Ahčina, že večkrat priporoče-no. Tudi o tej knjigi je v februarju z veliko ljubeznijo napisala oceno ga. Pavla.

MOJ ČAS IN MOJ SVET. — £ 1-10-0.

Zbirka črtic izpod peresa še živečega pisatel-ja Ivana Preglja. Le nekaj izvodov je še do-biti.

JUŽNI KRIŽ. — 12 šil.

Pesmi Neve Rudolfove.

GORJANČEV PAVLEK. — £ 1-0-0.

Pravljica domovinska povest znanega mladinskega pisatelja Mirka Kunciča. Pravkar izšla v Argentini.

SOCIALNA EKONOMIJA. — £ 1-10-0.

Najnovejša knjiga dr. Ahčina. Vseposod- na letala na nad vse navdušen sprejem.

ZORI, NOČ VESELA — £ 1-0-0.

Vrhniška povest Marijana Marolta. Izdala Slov. Kult. Akcija. Pri založnici knjige ni ve-dobiti, za Avstralijo je nekaj izvodov odstop- č. g. Jezernik v Rimu.

ČISTO MALO LJUBEZNI. — 12 šil.

Črtice Neve Rudolfove. Teško pričakovane

Z B O R N I K s koledarjem za 1960, ki smo ga dobili iz Argentine, je še na ponudbo. Veliko izbira silno zanimivega branja. Stane 1-0-0 poština 2/-

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.

Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo oltarno čast je popisano v tej knjigi.

PO SVETLI POTI. Poučna knjiga dr. Franca J. kliča. £ 1-0-0.

LETO IX.

APRIL 1960

ŠTEV. 4.

PODGRAJE VOŠČIJO VESELO ALELUJO

(V imenu vseh: župnik Milan Grlj.)

Velika noč, kako si lepa,
kako po tebi hrepenim.
Kot otrok, ki zagleda mater,
tako se te razveselim.

Ime je tvoje: ALELUJA!
Vstajenje, mir, ljubezni žar,
v kraljestvu tvojem klije bratstvo,
neznan sovrašтва je vihar.

Pred božjim grobom — kakor nekdanj —
klečim od sreče ves prevzet.
Zrem lučke, pomladansko cvetje,
in čujem le srca šepet:

O, Krist, ki mir si vsem oznanjal,
rezsvetli témo naših dni,
otrók usmili se nedolžnih,
saj bilo je dovolj krvi...

Podeli, o Zveličar vstali,
ta dar človeškemu rodu:
da spet zapoje ALELUJO
ljubezni, sprave in mirú!

Pesem Vstajenja

Ivan Cankar

Luč je in Bog je, radost in življenje!
Svetlejši iz noči zasije dan,
življenje mlado vre iz starih ran
in iz trohobe se rodi vstajenje.

V nečisto noč, v sramoto in ihtenje
zapel je glas od angelskih poljan —
en žarek je iz večnosti poslan,
svetlobe večne slavno oznanjenje. —

Vsi vi, skoz mrak pod križem vzdihujoči,
vsi vi, strmeči nemi v črna tla —
prišlo je znamenje! V tej zadnji noči
zablislilo se je od vrh neba —
vstanite, vriskujoči in pojoči:
pozdravljena, nebeška glorijska!

Slike Iz Razvoja Cerkve V Avstraliji

Dr. Ivan Mikula

Dvanajst let brez katoliškega duhovnika

V DECEMBRSKI ŠTEVILKI LANSKEGA leta sem opisal delovanje prvega apostolskega prefekta med konvikti v Avstraliji, duhovnika Dixona. Sredi nepopisnih težav je vršil svojo službo, končno mu je bilo tudi to onemogočeno. Leta 1808 se je vrnil na Irsko in s težkim srcem prepustil dobrih 6.000 sydneyjskih katoličanov samim sebi, da so si pomagali, kakor so vedeli in znali. Dolgih 12 let je ostala Avstralija, ki se je takrat imenovala "New Holland", brez katoliškega duhovnika. Najbližji so bili na Filipinih, 6.000 morskih milj daleč.

Kako so avstralski katoličani prebili tista leta?

Takrat je bil za guvernerja v Sydneyu Macquarie. Ta mož si je nabral za nadaljnji razvoj Avstralije velikih zaslug. Po rodu je bil škot. Svojo službo je jemal zelo resno in se izkazal kot zelo sposoben in napreden državnik. Zamislil je celo vrsto socialnih reform med konvikti in oproščenci. V letih 1808 do 1821 je temeljito spremenil mračno življenje v Sydneyu in okolici. Iz kazenskih in tlačanskih početkov je z odločno novo socialno politiko jel graditi svobodno družbo. Osvobajal je konvikte, osvobodil pa podžigal k raznim plemenitim podjetnostim in jim pomagal. Zel je lepe uspehe. Toda o tem nekoliko več pozneje.

Tu nas zanima, kako je Macquarie ravnal s katoličani. Teško je razumeti, kako je mogel tak socialno čuteč mož v verskem pogledu biti tako zaslepljen. Katoličane je pod težkimi kaznimi silil k protestantskemu bogoslužju. Kdor se je upiral, mu je dal za prvi prestopok naštetih 25 batonov, za drugi 50, za tretjega je sledila deportacija na 900 milj oddaljeni Norfolk Island na Pacifiku. Tam je bil kaznjeneц izpostavljen počasni smrti.

Pretežna večina katoličanov se je na zunaj pokorila krivičnim odredbam in se tako ohranila v guvernerjevi milosti. Na znotraj se je odločno upirala sprejemu krivoverstva in se čudovito trdno držala svoje katoliške vere. Pač jih je krepko podpirala božja milost in jim v teh težkih okoliščinah vzdrževala vero, upanje in ljubezen. Da res ni bilo med njimi opadnikov, izpričuje dejstvo, da so se po 12 letih, ko je spet prišel mednje duhovnik, takoj vsi vključili v njegovo versko organi-

zacija. In to velja prav enako o konviktih, oproščencih in svobodnjakih, kolikor je bilo med temi zadnjimi katoličanov.

Tem pogumnim spoznavalcem katoliške vere vsa čast in visoka pesem pohvale! Dodali so slavni mučeniški zgodovini Irske in Anglije novo poglavje katoliške zvestobe.

Katoliška pomlad se bliža.

V decembrski številki sem razložil, kako je neki Irec v Dublinu, po imenu Mihael Hayes, po svojih zvezah v Rimu pomagal izposlovati od papeža imenovanje duhovnika Dixona za apostolskega prefekta v Avstraliji. Hayes tudi po Dixonovem odhodu ni pozabil svojih rojakov v Avstraliji. Iskal je duhovnika, ki bi bi se žrtvoval zanje, si izposloval poslanstvo pri sv. Stolici.

Leta 1816 se je ponudil za misijonarja v Sydneyu irski duhovnik Jeremija O'Flynn. Rim ga je kmalu imenoval za apostolskega prefekta za "Botanice" (Botany Bay) v "New Holland" — Avstraliji. Oskrbeli so ga s kelihom, ciborijem in mašinski mi plašči vseh barv, vrhu tega je dobil na roke 50 skudijev denarja.

Kdo je bil ta Father O'Flynn?

Rodil se je bil 1. 1788 na Irskem, študiral je pri frančiškanih in postal najprej trapistovski duhovnik, pozneje je izstopil iz reda in šel med svetne duhovnike. Nekaj let je misijonaril po različnih krajih in si nabral lepih izkušenj. Ko je zdaj dobil rimsko pooblaščenje za Avstralijo, je takoj vložil prošnjo za potovanje pri kolonijalnem uradu. S seboj je mislil vzeti še dva duhovnika. Kolonijalni urad je pa prošnjo zavrnil.

Ali bo spet vse zaspalo?

Na lastno pest: korajža velja!

Father O'Flynn ni bil mož, ki bi ga taka ovira ustavila. Na lastno odgovornost je vzel ladjo in plačal prevoz sam. Mislil si je: Ko bom enkrat doli, si bom že tudi potrebna dovoljenja izposloval. Hladnokrvno je preskočil plot kazenske naselbine, toda tedaj je trčil ob drugega moža trde kože — guvernerja Macquarija... Zdaj se moramo spet nekoliko pomuditi pri tem znamenitem možu.

V prejšnjem poglavju sem pisal, kako velikopotezno je gradil svobodno družbo. Nehote je pa to družbo razkral na dvoje. Nastali sta dve stranki: emancipisti in ekskluzivisti. Med prve so se štelih bivši konvikti, ki so dosegli osvobojenje. Med drugimi so bili uradniki, vojaki, uslužbenci, ki so prišli v Avstralijo kot svobodnjaki.

Ekskluzivisti so skušali osvobojenca (bivše kaznjence) obdržati v nekaki sužnosti kot zelo cene delavske moči, zato so hudo nasprotovali Macquariju, ki se je trudil, da bi se družba poenotila, in je zato emancipistom dajal prednost. Delil jim je zemljo, navajal jih k podjetnosti v smislu obrtništva, vabil jih skupno z ekskluzivisti na družabne prireditve v vladno hišo. Tako napredno socialno postopanje guvernerja je bilo v korist katoličanom, ki so bili večinoma emancipisti. Mnogi so postali — iz bivših irskih ustajnikov — ugledni meščani nastajajočega Sydneya.

Macquarie je vztrajno gradil enotno družbo in se ni menil za nasprotovanje ekskluzivistov. Ustanovil je prvo banko, gradil ceste, mostove in razna uradna poslopja. Pospesheval je farmarstvo in uvedel ovčjerejo. Pod njegovim vodstvom se je začelo raziskovanje notranjosti Avstralije, ki je seglo preko mej pogorja Blue Mountains in odkrilo ogromne pašnike in rodovitne pokrajine, primerne za živinorejo in poljedelstvo. Vse to je zdrobilo zidovje sramotnih konviktovskih ječ in Avstralija se ni več stiskala k morski obali.

Macquarijeva podjetnost je kajpak povzročala londonski vladi visoke stroške in to ni utrjevalo njegovega stališča. Domači ekskluzivisti so čutili hladni veter iz Londona in ga izrabili do skrajnosti s svojim lastnim odporom. Macquarijev skorajšnji padeč je postal neizogiben.

Father O'Flynn in guverner Macquarie

Apostolski prefekt Jeremija O'Flynn je stopil na sydneyško obalo v novembru 1817, ko je bil boj med ekskluzivisti in guvernerjem na vrhuncu. Macquarie si nikakor ni želel kakih novih zapletov. Duhovnika je sprejel uradno hladno, ker pa ta ni mogel pokazati kakih pooblastil iz Londona, mu je kratko in malo prepovedal vsako duhovniško udejstvovanje. Deportirati ga vendar ni dal, čakal je na navodila iz Londona.

Father O'Flynn ni miroval. Takoj se je obrnil do irskih in angleških škofov, naj zastavijo zanj — v prid 6,000 zapostavljenih katoličanov v Sydneyu — svoj vpliv pri angleški vladi. V Avstraliji sami so pa dvignili glave katoličani in sprožili nekako ljudsko gibanje za zlom guverner-

jeve trdovratnosti. Na njihovo stran so stopili celo protestantje in vsakovrstni nezadovoljniji, seveda ne iz naklonjenosti do katoličanov, ampak le iz nasprotovanja guvernerju. Sestavili so prošnjo, jo podpisali v stotinah in poslali v vladno hišo. Macquary je v odgovor odredil, naj se Fr. O'Flynn deportira...

A kremeniti duhovnik je bil trdno odločen, da ostane na mestu in počaka na poverilni odlok iz Londona. Skrival se je v okolici Sydneya po katoliških kočah tako dolgo, da je ladja, ki naj bi ga odpeljala, odplula brez njega. Macquarie je divjal in očital duhovniku vedno hujše reči. Ko je bila naslednja ladja na tem, da odpotuje, je dal policiji nalogo, naj O'Flynna aretira in s silo spravi na ladjo. A duhovnik se je spet znal izmikati in je deset dni vodil policijo za nos. Končno so ga — v maju 1818 — le ujeli in vrgli v ječo. Nekaj dni pozneje so ga z ladjo "David Shea" končno odpravili v Anglijo. Guverner Macquarie se je oddahnil — videli bomo, da prenašlo — in je zapisal s svoj dnevnik:

"O'Flynn, papistovski misijonar, je bil ta dan odpravljen nazaj v Anglijo".

VIA DOLOROSA

Moje križe sem tesala sama.

A tvoj križ, o Sin človekov?

Njega peza se razteza čez vse čase

in mene — slabo — v Tvoji milosti boli...

Leta že in leta

kličesh me k obredu Sprave

in v me gledaš, ranjena Ljubezen.

V časih,

ko brez cilja v iskanju pozabe blodim

stisnjena v mejah življenja

in hudournik se mi vtihotapi v kri,

mi kakor zdravja breme ublaži

tvoj čudežni spomin v rokah Veronike,

usmiljene žene iz davne Vie Dolorose.

Moje križe sem tesala sama,

naj jih nikdo ne spozna!

Da bi nikdar potolaženi trpini

vsaj h križu sočloveka dvignili oči!

Pavla Miladinovič

bazil tipka

★ Najprej želim rojakom po širni Avstraliji in zlasti naročnikom "Misli" prav vesele velikonočne praznike. Kljub tujini jih lahko praznujemo v družinskem krogu prav po domače, če le hočemo. Pa na velikonočno spoved ne smemo pozabiti. Če so naši domovi za praznike pospravljeni in urejeni, mora biti tudi iz naših duš pometena vsa navlaka, ki se je v teku časa nabrala. Drugače tudi vsa zunanost, pa pirhi in potice, ne pomenijo nič.

★ Kar k porokam! — Nisem še omenil dveh, ki sta se izvršili dne 26. decembra v Adelaidi: Ivanko Mohor (doma iz Čateža na Dolenjskem) je popeljal pred oltar Vjekoslav Kraljev (Hrvat), Danico Marijo Carič (doma iz Slov. Primorja) pa Mirko Benič (tudi Hrvat.). — Dne 30. januarja se je vršila prva poroka v novozgrajeni cerkvi sv. Tomaža v Waikerie, S.A. Danilo Bratina je dobil za ženko Irmgard Hormann (nemškega rodu). — V isti cerkvi je dne 13. februarja Srečko Lorger rekel "da!" svoji nevesti Ljubici Jurkovič. Ljubica je iz Bosne, Srečko pa iz Celja, nekajkratni zmagovalac na konjskih dirkah v domovini. Ko sem ga pred dvema leti našel v Bonegilli, so ga vsi Slovenci poznali samo pod imenom: Tarzan. To navajam zato, ker vem, da večina njegovih prijateljev in znancev še danes ne ve njegovega pravega imena.

V Melbourneu sta se dne 6. februarja poročila v cerkvi sv. Ignacija (Richmond) Jožefina Varočnik in Ante Mestrič. Nevesta je doma iz fare Skale na štajerskem, ženin pa je Hrvat. — Dne 20. februarja je bila spet poroka v Marijini cerkvi v Ascot Vale: Franc Vadnjal (iz Zagorja, Slov. Primorje) je popeljal pred oltar Drago Hrvatin (doma iz podgrajske fare). V cerkvi sv. Janeza v Mitchamu pa sta si isti dan obljubila zvestobo Janez Urh in Tinka Erpič. Janez je doma iz Gozda na Gorenjskem, Tinka pa iz Šmihela pri Novem mestu. — Pet porok beleži v naši kroniki dan 27. februarja: V cerkvi sv. Jakoba v North Richmondu so stopili pred oltar Anton Dolinar (rojen v Ljubljani) s Heleno Sabo (Dolnji Slaveči v Prekmurju), Franc Ludvik (iz Bača, Knežak) z Mari-

jo Medved (od Sv. Boštjana pri Dravogradu) ter Anton Suša z Elviro Može (oba iz Senožeč). Marijini cerkvi v East St. Kilda sta začela skupno življenje Franc Šmrdel (iz vasi Sela pri Slavuni) in Marija Danica Mezgec (iz Trnja). V cerkvi Srca Jezusovega v Oakleigh pa je Jožef Svete (iz Markovcev v Prekmurju) obljubil zvestobo Marici Vidovič (iz Kotoribe). — Dne 5. marca sta cerkev v East Melbourne stopila dva slovenska poroka: Viktor Strle je dobil za ženko Kristino Novak (oba iz župnije Knežak), Marijan Saksida (iz Slavonije, Slov. Primorje) pa Francko Nunciya (iz Knežške fare). — Dan 12. marca beleži tri slovenske poroke: Alojzij Ašenberger je popeljal Palmo Barba pred oltar sv. Jožefa v Malvernu. Ženin je doma pri Celju (St. Jungert), nevesta pa iz Trnava pri Ilirski Bistrici. Dolenjska je bila zastopana na poroki v cerkvi sv. Jožefa, Elsternwiche. Janez Smolič (iz Novega mesta) je bil ženin, nevesta pa Terezija Pekolj (krščena v Dobrnju). Kjer je bil krščen naš veliki misijonar Barago. V Geelongu pa sta stopila v Marijino cerkev Stanislav Horvat in Gertruda Mikša, ženin Hrvat, nevesta pa iz vasi Skale na štajerskem. — Dne 13. marca sta si v cerkvi Svete Družine v Bell Parku (Geelong) obljubila zvestobo Janez Ivec (iz Melbournea) ter Bogomila Hrib (iz Podravskega pri Podnanosu), ki sta nedavno dospela med nas iz Francije.

Dolge litanije kajne? Čas pred pustom so nam že pari kar dobro izrabili. Obilico blagoslova vselej na skupno življenjsko pot!

★ Predno pridemo h krstom, naj povem eno, ki se lani zgodila v Melbourneu. Upam, da mi drobnice ne bo zamerila, saj je zgodbica vredna obljube. — Z eno naših družin smo se zmenili za krst. Obljubil sem, da pridem ponje z avtomobilom. Obljubil sem, da pridem tja, je bila nevesta še polna sorodnikov in znancev. Pa kar vsi so se z nami v cerkev. Jaz sem natlačil kaplana s svojim avtomobilom, za mano sta se zapodila še dva polna. Prva pa procesija! Ko pa smo prišli do cerkve in so vsi zgrnili okrog krstnega kamna, je nastalo velika

no vprašanje: "Kdo pa ima otročka?..." Ata in mama sta bila z mano v avtu, prepričana, da imata otročka — boter in botrica. Ta dva še nista nikdar botrovala in sta računala, da je otrok pri atu in mami... Brž se je eden avtomobilov pognal proti domu, kjer so našli otročka sladko spančkati. Bil je sam gospodar cele hiše...

Tako je bilo torej takrat, ko smo "nesli h krstu", pa nismo imeli kaj krstiti.

★ Dne 2. januarja je bil v Therbartonu (Adelaide) krščen Roman, sinko Leopolda Perdec in Leopolda r. Marušič. — Dne 16. januarja pa smo dobili Romana v Melbourne: krščen je bil v Hawthornu kot prvorojenec družinice Martina Dodiga in Katice r. Gerič. — Isti dan smo v North Fitzroyu dali ime Jožef sinu Jožefa Škrlja in Sonje r. Dolgan. — Dne 30. januarja je bil slovenski krst v naši gozdni naselbini Nangwarry, S.A.: Milana je dobila družina Jožefa Stemberger in Marije r. Šestan. — Dan 14. februarja pa beleži tri krste v Geelongu: Alojz Tišler in Magdalena r. Stroll iz Newtowna sta dobila prvorojenka, ki jo bosta klicala za Albino. Družina Milana Jelenka in Marte r. Šeruga v West Geelongu imata sinka

Milana. Pavlek pa je zajokal v družini Ivanā Mrharja in Antonije r. Magajna v Bell Parku. — John Štefan je bil krščen dne 27. februarja pri sv. Jakobu v North Richmondu, novorojenček Jožefa Pekolja in Ane r. Vrh (Keon Park). — Naslednji dan pa smo krščevali v Morwellu (Gippsland): Zvonka Jožefa sta dobila Ilija Milovac in Angela r. Merkužič. — Kar tri krste beleži v Melbourneški kroniki dan 12. marca: Ciril je ime prvorojenku družinice Cirila Čampelj in Angele r. Blatnik v Carltonu, Božidar Srečko pa prvorojenku družinice Stanka Vrankar in Štefice r. Fiket v Clifton Hillu. Novemu članu družine Franca Tomsiča in Milke r. Vitez v Moonee Ponds pa je ime Francek. — Dne 14. marca je bila pri sv. Ignaciju v Richmondu krščena Suzana, prvorojenka družine Matevža Kokej in Eme r. Sluga; naslednji dan pa je bila v St. Albansu krščena prvorojenka Ludvika Tušek in Sarne r. Duks na ime Diana Sarma.

Moje čestitke srečnim staršem in malčkom, ki naj pridno rastejo atekom in mamicam v veselje! Sicer pa tega ni treba dvakrat reči. Otrok, ki sem jih krstil pred tremi leti, ne poznam več. Rastejo kot konoplja.

Dalje str. 103

IZGUBILI SMO PLEMENITO ŽENO IN MATER

Ivan Šepetavc, Tumbi Umbi, N.S.W.

VSEMOGOČNI JE ODLOČIL TAKO in mi smo njegovo odločitev z veliko žalostjo, pa vdani v voljo božjo po najboljših močeh sprejeli.

Njeno ime je bilo Katarina Šepetavc, r. v Djakovem v družini plemenitih Grozdanovičev. Umrla je 2. marca 1960 zjutraj po petmesečnem trpljen-

ju zavratne bolezn. Prenašala je vse z vdanostjo in brez godrnjanja. Med boleznijo je večkrat prejela sv. zakramente in dan pred smrtjo sv. poslednje maziljenje.

Ni ji bilo dano dočakati prihodnjega leta, ko bosta, če Bog da, naša dvojčka Jožef in Adolf sprejela frančiškansko obleko in nastopila noviciat za redovno duhovništvo. Blaga mamica, izprosi ji-ma pri Bogu stanovitnost na tej prelepi poti! Gotovo sta Te za to sama prosila, ko sta z dvema drugima bratoma nosila Tvojo krsto v prerani grob.

Naša iskrena zahvala naj bo izrečena vsem, ki so z nami žalovali in molili. Posebno č. gg. dr. Mikuli in p. Roku za v srce segajoča poslovilna govora ob grobu in ge. Gruntarjevi iz Gosforda za lepe poslovilne besede. Hvala tudi vsem sorodnikom in prijateljem za pismeno sporočena čustva sožalja in darovane vence. Blago rajnico še nadalje priporočamo v molitev.

Ivan, mož, z otroci Ivico, Karlom, Terzijo, Brunom, Jožefom in Adolfom, ter zet Robert Stockton.

Mislj, April 1960

Nisem Ploskal, Zato...

Stanka Filipič
Blacktown

NAJ MI BO DOVOLJENO TAKOJ V PRVI VRSTICI teh spominov pripomniti: Da sem danes v Avstraliji, je to zaradi blagopokojnega škofa Rožmana.

S ponosom sem zapisal to opazko. Zdaj jo bom pa nekoliko razložil.

Ko so čitali obsodbo po zvočniku v Ljubljani, sem bil z drugimi sošolci pred palačo Bata. Poslušali smo — pač z različnimi občutki. Ko je bilo branje pri kraju, so nekateri zaploskali. Jaz nisem in še marsikdo, ki je bil z menoj, ni mogel. Srce nam je govorilo, da se je zgodila velika krivica. Najrajši bi bili pljunili na sodnike in krvnike naših najboljših junakov in mučnikov.

Naneslo je, da je prav tedaj pristopil k meni Ivan Kobal, tajnik partijske celice na juridični fakulteti. Dobro je opazil, da ne ploskam.

“Kaj pa je s teboj? Ali si zanj?”

“Roke me bolijo.”

“Če te le tudi srce ne boli...?”

“Da, prav imaš. Tudi srce me boli in sploh se ne počutim dobro. Rožmana bi najrajši videl na njegovem mestu v Ljubljani, ne pa da se mora potikati po svetu.”

“Res je. V zaporu v Ljubljani bi moral biti. Tako misliš, kajne?”

“Zakaj v zaporu? Saj ni nikogar ubil”.

“Torej ne verjameš, da je kriminallec?”

“Nimam nobenih dokazil in branje obsodbe, ki sem ga poslušal, me ni prepričalo. Povem ti, Ivan, kot prijatelju in sošolcu, prav odkritosrčno: Po tolikem preganjanju, ki ga je prestal že po prvi svetovni vojni iz ljubezni do svojega naroda, ne verjamem in ne bom nikoli verjel, da je sploh zmožen zločina zoper svoj narod. Zdaj so ga obsodili kot takega, ki je blagoslavljal okupatorje zato, da bi si z večjo lahkoto prisvojili več in več slovenske zemlje. Ne, Ivan, oprosti mi, tega ne bom nikoli verjel.”

“Pa ti si dober njegov advokat. Škoda, da ga nisi zagovarjal pred sodiščem. Mogoče bi ga rešil. Čudno, čudno, da si bil tako dolgo v narodno-osvobodilni vojski, pa tako govoriš”.

“Ponosen sem na to, Ivan! Mi Primorci smo v narodno-osvobodilni vojski že vse od prve svetovne vojne in še bomo v njej, dokler bo potrebno, da branimo slovensko zemljo proti vsem lačnim sovražnikom našega naroda.”

“Ti imaš vse preveč lokalno-patriotične pojme o celi stvari. Gre za vse večje reči kot je osvoboditev Primorja”.

Škof Rožman malo pred smrtjo in njegov statelj, Msgr. J.J. Oman v Clevelandu. Monsignora se pač ne pozna, da jih ima na plečih — 80!

“Kot Slovenca me v prvi vrsti zanima slovenska stvar in usoda mojega naroda. Šele potem pride vse drugo.”

“No, dobro, Stanko! Se še vidimo in tedaj se bomo kaj več pogovorili.”

S pomenljivim nasmehom od strani odide spremstvu zelo resne in nič kaj prijazne tovaršice sošolke.

Resnici na ljubo moram povedati, da mi Ivan ostal še cele mesece dober tovariš in sošolec. Vsaj nazunaj nič ni kazalo, da bi pletel za per mene kakšne posledice, ker takrat nisem ploskal. Le neprestano je silil vame z debatami in me skušal po svoje prepričati. Ko pa je prišlo do zvrhane mere, ko je silil, da prodam svoj značaj in pljunem na načela, je do konca uvidel, da meni ne bo nič dosegel. Tedaj je tudi on pokazal svojo barvo in postal sem “črni reakcionar”...

Začele so se težkoče, zasledovanje, preganjanje. Povsod je šel za mano kak “angel varuh” ali varuhinja, ki je bila vse prej kot angelček. Prišlo je kmalu do aretacije in sledili sta dve grozni noči pod stopnicami neke hiše v Kazini.

Od tu naprej samo še v glavnih obratih. Sprevod v borovce, beg v noč, Trst, ocean — Avstralija!

Zdaj sem tu že kar dolgo. In sem tu zato, ker nisem ploskal v Ljubljani na obsodbo škofa dr. Rožmana!

★ Dne 28. februarja smo Slovenci že tretje leto nastopili na pestrem večeru, ki ga vsako leto priredi v Melbourne Town Hall katoliška karitativna ustanova sv. Vincencija. Letos so veliko naše skupine v narodnih nošah porabili za propagandne plakate, ki so v tednih pred prireditvijo vabili iz mnogih izložb po mestu. Tudi pred vhom v vsako katoliško cerkev si jih našel. Nastopile do domala vse naše narodne noše. To pot se je ostalim pridružila tudi primorska, ki si jo je izdelala gđc. Marta Gerbec iz St. Albansa. Na harmoniko je zaigral Hartmanov Stanko, nekaj sta jih uredila naša harmonikaša Mitja in Rajko Ješe, narodno o Urški so zapeli "fantje na vasi" s pevovodjo Brankom Sosičem; zapeli sta tudi ga. Evelina Werglesova ter njena sestra Lilijanca Zdražilova, gospod Rajko Ješe je pa nekaj poskočnih zažvižgal, da je bilo veselje. **Oznanjevalec točk programa je poudaril neprisiljeno naravnost naše skupine.** Ocenjevalec predstave v "The Advocate" (3. marca 1960, stran 23; Colourful International Variety Show) pa je med drugim napisal: "...Greatest scene-stealer of the evening was a young man of about three years of age from Slovenia..." Ta triletni "največji tat večera" ni nihče drugi kot Mesarjev Johnny v narodni noši, kateremu se je vsa dvorana nasmejala do solz, tako se je priklonil, vrgel poljubčke, stekel k svoji mami ter zlezal v zibko, od tam pa še pomahal s klobučkom in zavriskal. Da bi ga bralci videli! No, vsaj na sliki ste ga v zadnji številki.

V imenu Vincencijeve konference ter v svojem imenu se zahvaljujem vsem, ki ste pripomogli k temu našemu javnemu nastopu.

★ V torek dne 15. marca smo pokopali na keilorskem pokopališču malega Marjana, sinčka Slavka Jernejčiča in Marije r. Meden iz Alphingtona. Ugasnil je kot svečka, čim bi moral začeti živeti na tem svetu. Staršem naše iskreno sožalje, pa tudi triletima dvojčkoma Stanku in Janezku, ki sta se tako veselila brata, pa sta žalostno gledala v grob na malo belo krstico.

O nenadni smrti našega adelaidskega rojaka in odbornika tamkajšnjega Slovenskega kluba, Stanka Želeta, ste brali kratko poročilo že v prejšnji številki "Misli". Pokojni Stanko je bil doma iz Hrastja pri Sv. Petru na Krasu. Dne 25. aprila lanskega leta se je poročil z Gabrijelo Želko v cerkvi sv. Petra, St. Peters (Adelaide). Srečno zakonsko življenje je bilo nenadoma pretrgano dne 31. januarja, ko ga je pri delu v Gas Compa-

ny v Bowdenu na mestu ubil električni tok. Hrvški duhovnik Father Ivan Mihalič je dne 2. februarja ob enajstih v cerkvi Srca Jezusovega v Hindmarshu, kjer se redno zbiramo k slovenski maši, opravil mašo zadušnico, popoldne ob štirih pa so blagega pokojnika položili k počitku na pokopališču v Enfieldu.

Naj dragi Stanko počiva v božjem miru! Naše iskreno sožalje njegovemu bratu ter vsem sorodnikom doma, zlasti pa mladi vdovi in pričakujoči materi Gabrijeli, ki jo je poleg, prezgodnje moževe smrti prizadela še bolezen ter bo morala nekaj mesecev ostati v bolnišnici. Adelaidske rojake naprošam, naj ji z obiski lajšajo osamelost.

★ O velikonočnem sporedu boste brali na strani z naslovom "Iz duhovniške pisarne". Tu naj samo omenim, da smo imeli v St. Albansu od 13. do 16. marca slovenski misijon. Bil je kratek, pa zato še bolj prijetno domač in bi se ga res lahko udeležili vsi, ki imajo še malo dobre volje. Hvala tistim, ki ste te dneve pridno hodili v cerkev!

★ Večkrat se spominjam 50 let starih slovenskih ameriških protiverskih časopisov, po katerih sem svoj čas brskal. S kakšnim odkritim in prikritim sovraštvom so napadali vse, kar je le malo dišalo po veri. Trn v peti jim je bil list Ave Maria, ki je takrat začela izhajati. In vendar je Ave Maria ostala ter je praznovala že svoj zlati jubilej, oni listi so pa šli večinoma po gobe. P. Kazimir Zakrajšek OFM, njen ustanovitelj, v katerega so se takrat brezverci najbolj zaletavali, pa je pozneje dva od bivših urednikov teh svobodomiselnih listov pripravil na srečno smrt. Zakaj mislim na to? Ne bo težki uganiti. Božji mlini meljejo počasi, pa drobno!

★ Zgodilo se je nekaj dni pred soboto, ko sem imel že pet porok in še krst povrhu na programu ter dan izpolnjen do ure. Fant me je klical: to soboto ob štirih v tej in tej cerkvi hoče imeti poroko. Povedal sem mu, da ne gre tako hitro. Moramo se prej domeniti in urediti papirje ter skupno najti primeren čas, kajti za to soboto je četrta ura že oddana paru, ki se je oglasil pri meni pred tremi tedni. "Jaz sem pa mislil, da vi radi pomagate. Vse je že zmenjeno, taksi naročen, fotograf ve, kdaj in kam mora priti, dvoranica najeta. Na, vi pa nam hočete delati težave..."

Kaj boste rekli ženinu, ki mu je bilo vse drugo bolj mar kot dogovor z duhovnikom? Potem je pa pater kriv, ko "noče ustreči"! Na dveh krajih se pa še nisem naučil biti hkrati, četudi bi bil rad.

No, bo menda dovolj za danes. Bomo pa še drugič kaj pokramljali.

LAZARJEVA SMRT

Svetopisemska igra (misterij) v treh dejanjih
Prevedel Janko Moder

Drugo dejanje

(Prizorišče isto kot v prvem dejanju, le prestola velikega duhovnika ni več. Desno od stopnic, skoraj sredi odra, je nizek stolček, na katerem sedi Lazarjeva sestra **Marija**. Negibno gleda proti desni. Zavesa je še zagnjena do roba stopnic. stolček pred njo.)

I.

(**Marija** se ne premakne. **Marta** pride z desne noseč skodelico na krožniku; gre čez oder in stopi na drugo stopnico. Obrne se proti **Mariji**, ki sedi pred njo.)

Marta: Kaj mi ne moreš malo pomagati?

Marija (negibno gleda proti desni): Pomagam ti, kolikor morem. Molim.

Marta: Saj lahko oboje obenem delaš. Lazar te tudi želi pri sebi.

Marija (še zmeraj negibna): Pravkar sem bila pri njem. Kliče me zato, ker se mu blede. Dobro ve ubogi brat, da nisem zadosti močna za tako veliko reč. (Se obrne k **Marti**): Čaja mu lahko prinesem.

Marta (suhu): Ni treba, sestra. Mene je navajan. (Stopi na vrh stopnic in odide v levo ozadje. **Marija** negibno obsedi in nemo strmi predse v smeri proti gledalcem.)

II.

Marija (čez trenutek pridušeno): Čisto pri njem sem. V Bogu. Za dušo gre, za bratovo dušo. — Imej usmiljenje z njim, Gospod!

III.

Marta (se vrne čez nekaj časa. Obstane, nato steče k **Mariji**): Ne more več požirati. Mogoče bo samo še dobro uro vzdržal. Ne ostane drugega kot upanje. (Si obriše solzne oči).

Marija: Upanje zmerom ostane. Mogoče bo umrl. Upanje pa ne bo umrlo. Upanje je prišlo na zemljo in zdaj prebiva med nami v podobi Gospoda Jezusa. Da bi le bil tukaj Gospod Jezus!

Marta: Ni drugega razen njega.

Marija: To se pravi, da je On vse.

Marta (steče na drugo stran): Toda kje je? Kako bi ga našla? (Steče na sredo odra in se

obrne k **Mariji**): Hitiva! Iščiva ga! Morava ga najti.

Marija: Kaj ne veruješ, da ga bo njegov Oče opomnil, naj se vrne?

Marta: To naju ne opraviči, da ga ne bi iskali.

Marija (z negotovo kretnjo): Brez dvoma.

Marta: Če bi se bil na poti obrnil, bi bil zdaj že tu.

Marija: Bil bi ali ne bi bil. Bolje ve, kakor midve, kaj mu je storiti.

Marta: Pošljiva mu koga naproti.

Marija: Če hočeš, pa pošlji.

Marta: Kaj naj mu rečeva?

Marija: Gospod, ta, ki ga ljubiš, je bolan.

Marta (ponovi s poudarkom): Gospod, ta, ki ga ljubiš, je bolan.

Marija: Zadostuje, če spregovorimo besedo ljubezni.

Premor.

(**Marta** odgrne zaveso na desni, dvigne roke proti nevidnim potnikom in jim govori v daljavo):

Marta: Ste kaj videli Jezusa Nazareškega? — Tako! Tudi vi ga iščete? Daleč od tukaj je, prav vite... O, kaj za to! Našli ga boste... morate ga najti. In čisto preprosto mu boste rekli: Gospod, ta, ki ga ljubiš, je bolan. — Ste dobro razumeli?

Glasovi (zmerom bolj oddaljeni): Gospod, ta, ki ga ljubiš, je bolan. (ponovijo trikrat s premorom.)

(**Marta** prisluškuje glasovom, potem se vrne na sredo odra. Molk)

IV.

(V ozadeju iz daljave je slišati Jezusov glas.)

Jezus: To ni bolezen za smrt. Za slavo božjo je. Po njej bo poveličan Sin božji.

Moški glas: Ali ne pojdeš k njemu? — Toda počakajmo... sam boš presodil.

Premor.

(**SMRT** vstopi z desne, gledalcem obrača hrbet — Odgrne zaveso in pogleda v smeri Jezusovega glasu. — Spusti zaveso in pride v ospredje na desni. Izmika se, da bi je ne videli sestri. Kakor senca odide na levo... Potem se vzravna počasi stopi po stopnicah in odide v Lazarjevo hišo. Premor.)

Lazarjev glas: **Marta!** **Marija!** **Gospod!**

Marta (se zdrzne pod stopnicami in krikne):
Lazar!

(Marta plane po stopnicah in izgine v levem ozadju... Marija počasi vstane in nemo strmi predse... Marta se vrne... Po stopnicah gre počasi in silno potrta. Marija se obrne k nji... Marta obstane na prvi stopnici in spregovori.)

Marta: U m r l . j e . (Glava ji omahne na Marijino ramo, joka. Marija ji z obema rokama dvigne glavo, se ji zagleda v oči in odločno reče:

Marija: Upanje zmerom ostane!

(Objeti odideta v Lazarjev dom.)

V.

(Pogrebna pesem. Oder v popolni temi. Desna zavesa je odgrnjena in skriva Lazarjev grob, viden od strani. Marta in Marija klečita obrnjeni proti grobu. SMRT stoji pred grobom na oglu, ki je obrnjen proti gledalcem.)

Smrt: En dan... dva... tri dni... Četrti dan prihaja.

Koliko časa bo smrt še primorana stražiti svojo last?

(Se obrne proti grobu):

Lazar je mrtev... Lazar že trohni. Njegov vonj po gnilobi že zaudarja po grobu in uhaja skozi poboje prav do kamna, ki ga loči od živih.

In jaz stražim tukaj, kot bi se duša, ki ga je zapustila, mogla vrniti vanj in se odeti v trohno-bo.

(Se začne umikati v ozadje):

Srečno, Lazar! Mirno spi! Odhajam, da ti pošljem novih tovarišev pri tvojem večnem spanju.

VI.

(Iz ozadja je slišati Jezusov glas):

Jezus: Pojdim v Judejo. Lazar, naš prijatelj, je zaspal. Pojdem, da ga zbudim.

Moški glas: Gospod, če spi, se bo sam zbudil.

Jezus: Lazar je u m r l .

Smrt (se nenadoma vrne k grobu in ga zastraži): Lazar je mrtev.

Jezus (se prikaže v ozadju): In jaz sem vesel, da me ni bilo tukaj. — Da boste verovali. — Pojdimo torej k njemu!

(Smrt se vidno prestraši, a straži še naprej. Jezus prihaja v ospredje.)

Marta (vstane): Marija, Gospod prihaja!

Marija (se ne gane): Vem.

Marta: Zgani se vendar! Ali nič več ne upaš?

Marija: Še vse več kot to. Prepričana sem.

Marta (poklekne pred Jezusa): Gospod, če bi bil ti tukaj, bi moj brat ne bil umrl. Vendar vem,

Misli, April 1960

da te Bog v vsem usliši, za kar ga prosiš.

Smrt: Ali more biti ta od Boga, ki si jemlje pravico, Bogu nasprotovati?

Jezus: Tvoj brat bo vstal od mrtvih.

Marta: Gospod, vem, da bo vstal od mrtvih na sodni dan. To bo dolgo pričakovanje.

Jezus: Jaz sem vstajenje in življenje. Kdor vame veruje, bo živel, pa čeprav bi umrl. Kdorkoli živi in vame veruje, ne umrje za večno. Ti to veruješ?

Marta: Da, Gospod, verujem, da si ti Kristus, Sin božji, ki je prišel na svet.

Smrt: Če je Sin božji, je zatajil svojega Očeta. Oblast nad življenjem je Bog dal meni.

Marta (vstane in gre k Mariji): Marija, Učnik je tu in te kliče.

(Marija se počasi dvigne in se bliža Jezusu. Poklekne)

Marija: Gospod, če bi bil ti tukaj, bi moj brat ne bil umrl. (Zaihti in se skloni proti tlom. Premor. Nato se Jezus skloni in dvigne Marijo)

Jezus: Kam ste ga položili?

Marta: Gospod, pridi in poglej. (Peljeta ga k grobu. Jezus obstoji in se zjoka)

Marija: Pogledajte, kako ga je ljubil.

Smrt: Joka! Bog ne joka. Ali ta človek misli, da bo Bog Lazarja obudil zaradi njegovih solz? Ali misli, da bo meni ganil srce? — Ti, Nazrenčan, če bi bil ti prerok, bi vedel, da sem jaz smrt,

ki stojim med Lazarjem in teboj! In sem ustvarjena brez srca, da moja roka nikoli ne zatrepeta...

Jezus (se ne zmeni za smrt): Odstranite kamen izpred groba!

Marta: Gospod, že zaudarja. Pred štirimi dnevi je umrl.

Jezus: Ali ti nisem rekel, da boš videla slavo božjo, če boš verovala?

Smrt: Bodi! Odnehala bom. (Sama odmakne kamen). Grob je odprt, toda smrti ne boste odstranili. (Ženi poklekne.)

Jezus (stopi na vzvišen prostor in dvigne oči proti nebu): Oče, zahvaljujem se ti, da si me uslišal. (Smrt se prestrašena umakne v grob.) Vem, da me boš vedno uslišal. Prosim te pa za te, ki stoje okoli mene, da bodo spoznali, kdo si ti, ki si me poslal... **Lazar, pridi ven!**

Lazar (pride iz groba mimo smrti. Nad njo drži dvignjeno roko, pa se je ne dotakne. Smrt se zviija kakor v krčih in izgine v grob.)

Marija in Marta: Moj brat!

Jezus: Razvežite ga, naj hodi!
(Nastane popolna tema. Pesem vstajenja.
Zavesa se zagrne).

(Konec prihodnjic)

ISKRENA ZAHVALA

Ob nenadni izgubi brata JANEZA smo bili deležni veliko srčnega sočutja in tolažbe.

V prvi vrsti gre naša zahvala č. g. dr. Mikuli, ki je prihitel med nas in vodil pogrebna opravila. Njegova navzočnost, molitev in beseda tolažbe nam je bila nad vse dragocena.

Enako iskrena zahvala vsem rojakom tukajšnje naselbine, zlasti tistim, ki so darovali za svete maše v prid rajnemu bratu.

Društvu "Planinka" posebej za dva darovana venca.

Bog obilno povrni vsem!

Jože Košorok z družino in
Lojze, brata

Brisbane, 11. marca 1960

Vdana v voljo božjo nas je zapustila 11. marca 1960 v starosti 82 let naša draga mamica, stara mati in tašča, gospa

MARIJANA PRIMOŽIČ

Blaga pokojnica čaka vstajenja pri sv. Križu v Ljubljani

Priporočamo jo v molitev.

Janez Primožič z družino, sin,
Brisbane;

Poldika, hči, v Ljubljani in ostalo sorodstvo.

Nenadoma nas je 7. marca 1960 zapustil v starosti 26 let naš član

JANEZ KOŠOROK

Truplo pokojnega smo spremili dne 9. marca na pokopališče Toowong.

Blagemu pokojniku večni mir in naš prijazen spomin!

Društvo "Planinka", Brisbane

PRIŠEL JE MED NAS, HVALA MU!

Ivan Burnik
Tantangara, N.S.W.
17. marca 1960

LETOŠNJI ŠESTINDVAJSETI FEBRUAR bo nam Tantarčanom še dolgo ostal v lepem spominu. Sprejeli smo ga z odprtimi rokami kot otroci z veseljem dočkajo god sv. Miklavža.

Že od nekdaj je bilo tako med kristjani, da o velikonočnem času postržejo, kar je ostalo kislega kvasa, in ga nadomeste s svežim. Seveda so s tem mišljena umazana usta in ušesa, še bolj pa črni madeži, ki se oprijemljejo težke duše in jo morijo.

Tiste dni pred napovedanim datumom smo bili v Tantarari prilično zaposleni, da nam je ostalo malo časa za ribarjenje in lov na kunce, ki jih je za vsakim grmom polno.

Kaj smo pa delali? Naše zatohle sobice niso velike, toda ko ni gospodinje pri hiši, naj bo še tako majhen kurtnik, prav hitro zadiši po samskem življenju in tak je tudi za oči. Da nas pa ne bo kdo preveč napadeno sodil, moram povedati, da so se fantje hitro znašli. Janez jo veselo vzkliknil:

"Jaz bom nosil vodo!"
Fabjan ga je rdovedno pogledal in si počasi vihal rokave. Pa je že pridrvel Peter in se po vojaško predstavil z oguljeno metlo. S skupnimi močmi in dobro voljo je bil pereči problem naših kurtnikov hitro rešen. Sobe so bile čiste in vest vsaj deloma mirna.

"Že prihaja!"

"Je že tu!"

Prišel je mož poln ljubezni in dobrote, se sladko nasmehnil in prijateljsko segel v roke vsakemu posebej.

"Pridite, molimo!"

"V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha."

Vdano smo poklekli. Usta so zašepetala vroco molitev kesanja. Molili smo, molili na glas. Naše misli so bile pri Bogu, njegov zvesti služabnik nam je vlival v prazna srca tolažbo in zaupanje. Delil nam je olja, prižgal luč in nas ogrel.

Prostorna dvorana, kjer je bila služba božja, je bila polna. Poleg lepega števila Slovencev so se odzvali vabilu Italijani, Nemci, Irci in drugi. Vsem je naš duhovnik pridigal v njih lastnem jeziku, da smo imeli zares živ vtis: Vsi smo sinovi ene in iste vesoljne Cerkve.

Od prelepega oltarja, kjer smo se za spomin slikali, smo se poslovili s praznikom v duši. Vzradošenim in ponižno srečnim je bil to eden najlepših dni v letu. Zanj smo hvaležni Vam, g dr. Mikula, ki ste naredili tako dolgo pot, da ste nas razveselili.

Takih obiskov si želimo še mnogo. Nikar odlašati spet eno leto, sicer se utegne zgoditi, da nas ne bo več tukaj.

Sprejmite, blagi misijonar, naše iskrene pozdrave in Bog Vas živi!

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

P o r o k a

V WOLLONGONGU, katedrala, sta si obljubila zvestobo za življenje v nedeljo 28. febr. ženin Maks Perne iz Limbuša pri Mariboru in nevesta Pavla Dobre iz Koroške. Bog jima daj stanovitno srečo!

K r s t i

V Coomi so v družini Jakova Paviča in Danice r. Brežič krstili prvorojenca na ime Marko. Njegov očka ima prav blizu cerkve milkbar "Kosciusko".

V O'Connorju, Canberra, so rojenice prinesle Avgustu Žejetu in Anici r. Fras prvorojenko, ki je dibila pri krstu ime Jelisava.

Misli, April 1960

V Junee je narasla družina Karla in Marije Ferfolja, ki je v svojo sredo sprejela hčerkico z imenom Marica.

V Watsons Bay, Sydney, sta poslala h krstu tretjega otroka Jože Kondra in Jelka r. Sluga iz Rose Bay. Seveda se bosta Mitko in Jožica šele po nekaj mesecih mogla igrati z najmlajšo sestrico Ido Liziko.

Iz Bexley, Sydney, sta poslala h krstu v Paddingtonu drugorejenko Stanko Samsa in Marta r. Petrot. Deklica je dobila ime Michelle Mary.

Vsem iskrene čestitke in vso srečo!

S m r t n a k o s a

V Sydneyu (bólnica) je umrla ga. Elizabeta Arzenšek r. Gliebe, doma iz Kočevja. Živela je s soprogom Ivanom v Yagooni v srečnem zakonu. Umrla je 48 let stara. Pogreb je bil 1. marca v Rookwoodu. Soprogu sožalje, rajnici večni pokoj!

Z Vseh Vetrov

PROFESORJI SLAVISTIKE na ameriških univerzah in srednjih šolah so na sestanku v decembru 1958 sprejeli resolucijo, v kateri pravijo: "Ker obstoje v ZDA večje skupine državljanov, ki govorijo druge jezike poleg angleščine; ker družabni in gospodarski činitelji skušajo odvračati otroke teh državljanov od izpopolnjevanja svojega osnovnega znanja teh jezikov: ker se tako brez smisla zanemarja ogromni vir znanja, ki je v interesu te dežele, naj bo sklenjeno, da se naproša United States Commissioner of Education, da posveti posebno pažnjo načrtom, ki predvidevajo in pospešujejo razvoj jezikov, ki jih uporabljajo različne etnične skupine v tej deželi, **posebno slovanske in vzhodno-evropske.**" Komisar je odgovoril zelo prijazno in sporočil, da se že snujejo načrti, kako bi šole mogle pospeševati znanje teh jezikov, ki so "za našo državo bistvene važnosti". Ameriška vlada namreč uvideva, kako narašča pomen teh področij, v ameriških knjižnicah se množi gradivo iz teh dežel, manjka pa ljudi, ki bi mogli vse to znanstveno obravnavati, ker ne poznajo jezika.

("Glas".)

V **CARACASU**, glavnem mestu Venezuele, se Slovenci z veseljem vsako nedeljo udeležujejo slovenske službe božje z ljudskim petjem, ki jim jo opravlja g. Grile. Svetonočno polnočnico so imeli skupno z domačini v neki veliki dvorani, peli so pa pri njej Slovenci. Cerkveni pevski zbor Venezuelčanov se je v zahvalo ponudil, da zapoje pri slovenski maši 10. januarja svoje božične pesmi ob spreplevanju nekakih ropotuljc. Poročilo pravi, da je bilo petje lepo, ropotuljce pa našim ljudem niso ugajale. V Venezueli je pa taka navada, da si božičnih pesmi brez ropota ne morejo misliti. Je pač tako: drugi kraji, druge navade, pa tudi drugačni okusi.

ZIMSKE OLIMPIJSKE IGRE so se vršile v februarju v Squaw Valley v Californiji. Največ medalij si je osvojila Sovjetska Zveza. Tekmovale so domala vse znane države, manjkala pa je — Jugoslavija. Kljub temu je bil med tekmovalci vsaj en Slovenec — Franc Jerman, ki je nastopal med Argentinci. Prijavil se je za smučki tek na 50 km. Kakšen uspeh je dosegel, zaenkrat še ni poročila.

V **ITALIJI** je prišlo z odstopom ministrskega predsednika Segnija (odstopil je 24. febr.) do

ostre politične krize. Že dolge tedne išče državni predsednik Gronchi moža, ki bi si upal sestaviti novo vlado, pa je podoba, da se zastonj trudi. Krščansko-demokratska stranka je sama v sebi razcepljena, da ne predstavlja primerno močnega bloka. Njeno levičarsko krilo se poteguje za sporazum z Nenijevci, kar podpira tudi Gronchi. Desno krilo in sredina sta odločno zoper take zveze, češ da bi to izgladilo komunistom pot do vlade. Z njimi drži vatikanski list "Osservatore", ki svari katoličane zoper sodelovanje z Nenijevci in drugimi levičarji. V tem težkem položaju mnogi valijo krivdo na Gronchija, češ da preveč posega v politične boje med strankami, dočim bi po ustavi moral ostati popolnoma neutralen.

EISENHOWERJEVO POTOVANJE po Južni Ameriki je po splošnem mnenju doseglo popoln uspeh. Svetovni tisk poudarja, da je načelo solidarnosti med severno in južno Ameriko dobilo podudarek, kot še nikoli doslej. Če je v preteklosti prihajalo bolj in bolj do spoznanja, da morata obe Ameriki druga drugo podpirati z avtoriteto in drugih medsebojnih koristi, je pa zdaj nastalo med njima tudi prav iskreno prijateljstvo, tako se govori in piše. — Bog daj, da bi bilo vse res tako lepo. Posamezne slike iz Južne Amerike niso tako lepe. Demokracija je na hudi preizkušnji zdaj v eni, zdaj v drugi državi. V Argentini na primer je bil Ike z velikimi triumfi sprejet, po njegovem odhodu su pa izbruhnili — po Peronistih in komunistih povzročeni — zelo resni nemiri. Teroristi skušajo uničiti demokracijo z bombami. Več in več krivcev roma v ječe. Kaj bodo pokazale volitve v nedeljo 27. marca?

NA **FRANCOSKEM** je kakih 40.000 ljudi na delu, da se zagotovi Hruščevu življenjska varnost, ko pride na obisk. Kjerkoli se pojavi sumljiv človek, ki bi utegnil Nikiti postreči s kakim gnlim jajcem — ali morda celo s kako bombo — ga takoj odpravijo na — Korziko. Tam bo moral počakati, da se sovjetski diktator živ in zdrav poslovi od Francije. Te "počitnice" bodo morale biti zdaj še toliko daljše, ko je moral Hruščev — z avtoriteto in z zavoljo hudega prehlada — svoj obisk preložiti.

PRVI "ZAMORSKI" KARDINAL je nastopil svojo pot v Rim, da mu polože rdeč kardinalski klobuk na črno glavo. To je afriški škof — domačin, Lourian Rugambwa, iz mesta Rutabo v Tan-

ganyiki. Za naša ušesa sama čudna imena. Toda na marsikaj "čudnega" se bomo morali privaditi. Pa se ne bomo branili, zakaj na eni strani je v vseh teh rečeh lep dokaz, da se Cerkev kljub silnim oviram in sovražnostim z zmerom novo močjo

uveljavlja, na drugi pa znak, da papež z budnimi očmi opazuje svet in dobro vidi, kako "črna" Afrika stopa v ospredje in si hoče priboriti popolno enakopravnost z ljudmi po svetu, ki jim je koža drugače pobarvana.

MED BELIMI IN ČRNIMI v Afriki, Ameriki in še ponekod neprestano prihaja do sovražnih izbruhov. Prav nečedne reči doživlja Južno-afriška Unija na spodnjem koncu Afrike. Črni domačini padajo pod streli belih, da je groza. Beli se hočejo z nasiljem vzdržati proti milijonom in milijonom domačinov, ki jih skušajo še in še odpraviti od skupne mize. Žalostne reči so to, vsak pamenten opazovalec pa lahko vidi, da se je tehtnica že nagnila na stran črncev in je samo še vprašanje časa, kdaj bodo beli uvideli, da njihovo svetlo sonce končno veljavno zahaja.

FIDEL CASTRO in vsa Cuba pod njegovim vodstvom postajata ostalemu svetu večja in večja uganka. Podoba je, da se Castro spravlja v sovjetski tabor, zato ob vsaki priložnosti udari po — Amerikancih. Doma morajo seveda vsi plesati, kakor diktira Castro, Cubanci v emigraciji so pa

Misli, April 1960

precej razdeljeni v svojem mnenju o Castru. Mor-da jih je največ v New Yorku in nedavno so imeli v Centralnem parku pravcato vojno med seboj. Ena stran je Castra proslavljala, druga ga devala v nič. Nastal je pretep, obdelovali so se s pestmi in dežniki, obmetavali se z gnilimi jajci. Vmes je posegla policija in razgrajče razgnala. Da bi pokazala svojo neutralnost v tej "čubanski civilni vojni", je za nekaj časa tudi spravila 12 Cuban-cev v ječo — šest in šest iz vsake skupine.

TITO JE POSTAL NEZANIMIV za zunanji svet, doma se pa čuti zelo osamljenega. Svetovno pozornost je vzbujal, dokler je bil v sporu z Moskvo in je gradil most "srednje sile", ki naj bi posredovala med Vzhodom in Zahodom. Tedaj je potoval in bil marsikje lepo sprejet. Zelo je upal, da se bo pokazal tudi v Ameriki. Odkar so pa začeli "vrhunci" samo graditi "mostove" in se shajati, je Titu odklenkalo. Hruščev ga mirno ignorira, da se o sporu med njim in Titom komaj še govori. Amerika tudi ne vidi, kako naj bi Tito v današnjih okoliščinah mogel kje koristiti.

BEGUNSKA TABORIŠČA v Italiji so deloma ukinili, v nekaterih drugih pa napravili nove objekte. Ukinili so taborišča v krajih: Brindisi, Bari, Altamura in Canzanella. Razširili so jih v krajih: Capua, Aversa in S. Antonio. Poleg teh obstoje še: Latina, Farfa Sabina, Frascette in Trst (San Sabba). Cremono so preselili v Trst. Nove begunce po večini vračajo. Skušajo biti pravični do njih, vendar se to vedno ne posreči, ker begunci ne znajo razlogov za beg točno navesti.

ŽIVLJENJE V TABORIŠČIH je seveda dolgočasno, pa še kako! Nekdo, ki je zdaj že v Kanadi, poroča v Ameriški Domovini med drugim: "Tako se je začelo moje dvomesečno življenje v taborišču Anna Buechel. Čakanje, kdaj me bodo vr-nili, enolično življenje, zjutraj k zajtrku, opoldne h kosilu, zvečer k večerji. Ves ostali čas smo posedali okoli peči ali poležavali po posteljah, igrali karte in govorili, da smo izpolnili čas. Vsak je imel svojo zgodbo... Bilo je pa tudi precej mladih fantov, ki so šli na pot samo zaradi pustolovščin. Da vidijo Ameriko, da gredo na farme za cow-boye ali da si kupijo avto. Veliko večerov smo preživeli ob pogovorih o ameriških avtomobilih. Medtem pa se je naše število krčilo iz tedna v ted-naj. Pošiljali so jih nazaj po pet, po deset. Prihajali so pa zelo redki, pa še to samo po eden ali dva. V takem snegu se nobenemu ni ljubilo na pot. Čakali so pomladi..."

fant in deklet

PREBRODIL JE MLAKUZO
J. T., N.S.W.

Eden naših, ki zvesto bere razpravo o "fantu in dekletu", je napisal majhen roman iz življenja fantov in deklet v Avstraliji. To ni razprava, ki naj bi kazala, kakšno naj bo razmerje med fanti in dekleti, ampak je slika iz življenja, ki kaže, kako — na žalost — dostikrat je... Prav radi prekinemo Trstenjakovo razpravljanje o tem predmetu in pokažemo, kaj naš človek lahko vidi, če hoče imeti odprte oči... — Ur.

KO SO GA KLICALI ŠE ZA "JANEZKA", mu je bilo lepo prijetno v preprosti rodni hišici tam v Korotanu. Po stenah so visele božje podobe. V enem kotu je bilo sv. razpelo, v drugem kipec Matere božje. Pred njim ni nikoli manjkalo svežih rož. Tudi Janezek je rad pomagal nabirati cvetja za Marijo. V domači hiši je vladala sreča in srčna zadovoljnost, ki je ne more kupiti največje bogastvo.

Neko jutro, ko so sončni žarki že božali naravo, je Janezek še spal. Njegova mama je na tihem stopila k postelji in občudovala lepo obličje brezskrbno spečega otroka. Za trenutek so ji ušle misli v bodočnost ljubljene sinčka. Bilo je kakor sanje. Sklenila je roke, uprla oči v razpelo nad Janezkovo posteljico in solze so ji stopile v oči.

Zakaj?

Sama ne bi mogla povedati. Sklonila se je nad Janezka, božala mu lica in ga končno v svoji materinski ljubezni poljubila. Tedaj je Janezek odprl oči.

"Oh, mama, ti si tu!"

Planil je pokonci in se je oklenil krog vratu.

"Kako sem vesel, da si pri meni! Pravkar sem sanjal, da sem bil daleč od tebe. Hodil sem po lepih tujih krajih, vsega dobrega je bilo dovolj, kar sem si pozelel, le tebe nisem imel ob sebi in podob Jezusa in Marije nisem nikjer videl. Bilo mi je tako hudo..."

"Pusti sanje, sinek, skleniva roke in odmoliva jutranjo molitev."

In sta molila:

"O, Marija, vodi me po nedolžni poti in ob smrti pridi mi z Jezusom naproti..."

Janezek je obmolknil in se otožno zamislil.

"Oh, mama, zakaj pa to — 'ob smrti'? Nočem umreti, ostal bom vedno pri tebi."

Mamica mu je objasnila pomen besede, kakor pač zna in more dobra mati. —

Prav rada sta se imela tudi Janezek in njegov stari oče. Deček je pogosto sedel dedku na kolenih in poslušal njegovo pripovedovanje. Včasih sta zapela tisto lepo:

"Prav lušno je tu na deželi..."

Res je bilo prijetno, posebno o božiču in drugih praznikih. Kako je Janezek ljubil jaslice in poslušal zgodbe o sveti noči! Nikoli se ni naveličal predstavljati pastirčke in preurejati ovčke...

Iz Janezka Janez.

Toda čas je tekel in leta so minevala. Janezek je postal Janez. Njegovo prejšnje mesto so zavzemali po vrsti bratci in sestrice, ki so prihajali k hiši. On se je odmikal od matere in očeta, dedka in — doma. Njegova fantovska domišljija je začela prestati doslej neznane čare. Videl je tovariše po krčmah in zabaviščih, kako so si izbirali dekleta. Tega si je kmalu zaželel tudi sam, pa se ni upal do besede in dejanja, ker je vedel, da bi staršem ne bilo prav.

Kmalu se je njegova pozornost obrnila v čisto nepričakovano smer. Slišal je pripovedovanje, kako dobro se godi Bregarjevemu Nacetu in Cegarjevemu Mirku — v Avstraliji. Pokazali so mu slike. Vsak s svojim avtomobilom se postavljata, ženske se jima kar na vrat obešajo...

Janezu je začelo vreti po glavi. Ni mogče reči, da je razmišljal o Avstraliji. Misel ni prišla do veljave, instinkt ga je vlekel tja in Janez se je ves vdajal. Za Nacetom in Mirkom — v Avstralijo! Hočeš nočeš, to je postal njegov življenjski cilj.

Vztrajno je vrtal, vrtal tako dolgo, da je dovrtil. Nekoč je prispela ladja v sydneyško pristanišče in med drugimi potniki je izstopil Janez iz tužnega Korotana.

Pod svobodnim soncem

Tam sta ga čakala Nace in Mirko. Nista bila sama. Da bi Janezu pokazala, kako sta že napredovala na ugledu, sta mu predstavila vsak svojo spremljevalko. V vidni zadregi ob pogledu na ta ženska bitja jima je Janez segel v roke. Ko je z bežnimi pogledi videl različna barvila na obrazih, dolge nohte na rokah, nemogočo obleko in nepopisljivo obnašanje teh žensk, si je nehote mislil,

da je moral Darwin, ko je pisal svojo teorijo o nastanku človeka iz opice, imeti taka bitja pred očmi.

Stopijo v lep avtomobil. Skoro neslišno je drvel po ulicah Sydneya. Da bi Janez takoj prvo spoznal vso prijetnost življenja pod svobodnim soncem, so se začeli poljubovati. Mirko, ki je sedel zadaj, je imel na kolenih svojo izvoljenko. Poljubovala sta se in mežikala Janezu. Kar naenkrat Nace pritisne na zavoro, da so kolesa kar zdrseli po cesti.

"Kaj pa je?" vpraša Mirko.

"Ali ne vidiš Pavlinke? To bo ravno prav za Janeza, ko še nič angleško ne zna."

Janez ni utegnil protestirati, češ da nikogar ne potrebuje, že so se odprla vrata in vstopila je Pavlina. Brez uvoda je začela obsipati Janeza z vprašanji, kako je v stari domovini. Ko je videla, da le nerad odgovarja, mu je začela dajati poguma:

"Le nič se ne boj, tu te ne bo nihče zmerjal, če ne boš hodil k maši. Nihče te ne bo silil, da moraš hoditi farju pripovedovat, s kom si hodil in kaj si delal. Tu ni tako kot doma, kjer imajo ljudi še vedno na špagi, da izsilijo iz njih denar za dobro življenje in se potem mastijo na račun tistih tepčkov."

Janezu je bilo bolj in bolj neprijetno.

"Oprostite, gospodična, koliko ste pa vi že zmetali farjem?"

"O, jaz pa ne! Ni tako majhnega na svetu, da bi od mene dobili!"

"Saj se mi je zdelo. Je že tako, da imajo največ povedati o bogastvu duhovnikov in cerkva tisti, ki sami nič ne dajo."

"Povsod imajo nosove, kjer ni treba. V politiki, pri zabavah, porokah, razporokah, povsod. V svojih cerkvah naj ostanejo. Če jih bomo potrebovali, jih bomo že našli. Če bi se vsak brigal samo za svoj posel, koliko lepše bi bilo na svetu."

Tu se oglasi Mirko:

"Hej, Pavlina, ali si se ga napila, da tako nabijaš na ušesa. Mene že vse boli. Rajši nam povej, s kom si se ponoči tiščala."

"Kaj pa to tebe briga? Ali misliš, da ga vprašam, kdo je in odkod?"

Ko se je poglel krohot na to duhovitost, je vprašal Janez:

"Kaj pa ste po poklicu, če smem vprašati?"

"V tovarni delam."

"A, tako! Vidim, da se tudi vi ne držite samo svojega posla. Niste samo tovarniška delavka. Prav ste rekla poprej: Če bi se vsak držal le svojega posla, bi bilo vse lepše na svetu."

Nace je ustavil na kraju za parkiranje in Pavlina ni imela časa kaj reči.

(Nadaljevanje pride)

Poslednji Up.

Ivan Burnik

Dih tvojega obraza
me še vedno
spominja
nâte.

V mehko prisodobno
nežnih oči
sem se zazrl
in te gledam:
ginjen
brez besede.

Tu je začetek,
tu je konec!
Skozi okno življenja
je pljusnil molk
in trohnočno zagrnil
poslednji
up.

Morski Spev

Ivan Burnik

Pljuje v breg dno globin,
brez moči, brez svetlobe.
Rosna tla so brežin,
zrak kipi poln tegobe.

Bežen je vodni pljus,
plava tok morskih trav.
Morja lep je pozdrav,
breg je gluhi, trd in pust.

Cisto sam ob obali
tu stojim. Ko sifon
bele vzpne pene z vali,
prost moj duh vseh je spon.

“POD BOŽJO MISLIJO SMO”

SV. AVGUŠTIN PIŠE

(Enchiridion, odlomki)

NESKONČNO IN ENAKO TER NESPREMENLJIVO DOBRA Trojica je ustvarila vse; in kar je ustvarila, ni ne neskončno enako in ne nespremenljivo dobro. Vendar so tudi posamezne stvari dobre; vse skupaj so prav dobre, kajti iz vseh skupaj sestoji čudovita lepota veseljstva.

V tej lepoti tudi tisto, čemur pravimo zlo, je po urejeno in na svoje mesto postavljeno, z večjim poudarkom naglašá dobroto, da nam je bolj všeč in večje hvale vredna, če jo primerjamo z zlom. Ker je namreč vseomogočni Bog, “ki ima oblast nad veseljstvom” (piše Virgilij), neskončno dober, bi na svojih delih ne trpel nikakega zla, če bi ne bil tako vseomogočen in dober, da tudi iz zla stori dobro. Kaj pa je tisto, čemur pravimo zlo, drugega, nego pomanjkanje dobrega? Bolezni in rane na telesu niso nič drugega nego pomanjkanje zdravja. Zdravljenje namreč ne meri na to, da bi se zlo, ki je bilo na telesu — namreč bolezni in rane — le od tam ločilo in preselilo drugam, marveč hoče, da bi popolnoma izginilo... Prav tako je tudi katerakoli okvara duha pomanjkanje нравnih dobrin, ki ga ne preneseš drugam, ko okvaro ozdraviš; ko na zdravem duhu več ne bo pomanjkanja, ki je ondi bilo, pomanjkanja sploh nikjer več ne bo.

Vsa bitja so torej po svoji naravi dobra, ker je Stvarnik vseh bitij neskončno dober. Ker pa niso neskončno in nespremenljivo dobra kakor njih Stvarnik, zato se more v njih dobro manjšati in večati. In prav to dejstvo, da se dobro zmanjša, je zlo; vendar mora od dobrega — naj se kolikor koli zmanjša — nekaj ostati, če naj bitje sploh še obstane... Kadar bi okvara popolnoma vse uničila..., bi tega bitja sploh več ne bilo. Okvara torej ne more uničiti vsega dobrega, razen če uniči bitje samo. Zato je vsako bitje nekaj dobrega: veliko dobro, če se ne da okvariti, majhno, če se da.

Ko bi ne bilo nič dobrega, bi tudi ne bilo ti-stega, čemur pravimo zlo... Ko pravimo, da zlo prihaja od dobrega (ko se dobro okvari), ne mislimo, da ta trditev nasprotuje Gospodovemu izreku: “Ne more dobro drevo roditi slabega sadu”. Ni namreč mogoče, kakor pravi Resnica, grozdje brati s trnja, ker grozdje ne more prirasti s trnja. Toda iz dobre zemlje more, kakor vidimo, da iz dobre zemlje raste trsje in trnje.

In prav tako kakor slabo drevo, tudi hudobna (človekova) volja ne more roditi dobrega sadu, to je: dobrih del. Iz dobre človekove narave utegne priti dobra in zla volja. Nobenega drugega vira ni, iz katerega bi bila od vsega početka prišla zla volja, nego iz angelové in človekove dobre narave. Sam Gospod je to kar se dá odkrito pokazal ondi, ko je govoril o drevesu in sadu; rekel je namreč: “Ali recite, da je drevo dobro in njegov sad dober, ali pa recite, da je drevo slabo in njegov sad slab”... Iz zemlje pa, ki ji je govoril, more rasti oboje drevo.

Bog je človeku podaril svobodno voljo tako, da mu je z zapovedjo pokazal pot, ga s pogubljenjem postrašil in ga postavil v blaženi raj kakor v odsvit večnega življenja; odtod naj bi se človek — če bi ohranil pravičnost — povzpél v boljše življenje. Ko je bil človek po grehu odtod izgnan, je tudi svoj zarod, ki ga je v sebi kakor v korenini okvaril z grehom, zamotal v kazen s smrtjo in pogubljenjem. Kolikor potomstva bi se njemu in njegovi ženi rodilo, naj bi imelo izvirni greh. “Po enem človeku je prišel greh na svet in po grehu smrt. In tako je prešla na vse ljudi, ker so vsi grešili.”

Vendar Stvarnikova dobrota neprenehoma por-deljuje življenje in življenjsko moč ljudem, čeprav se rode iz okvarjenega in zavrženega rodu: oblikuje in oživlja zarodke, ureja ude, daje njih čutom rast v času in prostoru, deli živéž. Sodil je namreč Bog, da je bolje, hudo obrniti v dobro, nego hudega sploh ne pripustiti.

Na Pismo "Zbeganega Vernika"

Dragi verni prijatelj: —

Vrniva se k Vašemu pismu, ki sem ga objavil v letošnjih februarških MISLIH str. 49.

Izrazili ste začudenje nad dejstvom, da je Bog Oče naložil križ na ramena lastnega Sina in ga tako žrtvoval za grehe človeštva. To početje se Vam zdi silno "neočetovsko". Vi kot človeški oče, pravite, si ne morete misliti, da bi svojemu sinu — nedolžnemu — naložili križ za rešitev zadolženih otrok. Ravnali bi prav nasprotno: Nedolžnega otroka bi zavarovali pred trpljenjem, zadolžene pa primerno kaznovali. Naj bi sami nosili križ, ki so si ga sami stesali...

Rad priznam, da je to čista človeška logika. Misel in čustvo jo podpirata. Toda ko nas vera uči, da je Bog ravnal drugače in še vedno drugače ravna, ali ni prav to dejstvo poseben dokaz, da naša vera ne more biti človekova iznajdba? Človek bi si ne mogel sam izmisliti vere in njenih resnic, ki se tako zelo upirajo njegovi logični misli in njegovim naravnim čustvom.

Taka vera more priti samo od Boga. Od tistega Boga, ki je o njem zapisal sveti Pavel: O, globočina modrosti in vednosti božje! Kako nerazumljive so njegove sodbe, kako neizsledljiva njegova pota!

Ko se po resnem razmišljanju dvignemo do tega, da nam težka verska vprašanja vero v Boga utrdijo, ne pa omajajo, ne bomo klicali Boga na odgovor, ampak bomo občudovali njegovo neskončno vzvišenost, priznali njegovo božjo modrost, ki se ne ravna po naši pameti, ampak je od nje neodvisna in jo skuša korak za korakom dvigniti k sebi. Potrudili se bomo, da vsaj do neke meje razumemo, zakaj je Bog svojem lastnemu Sinu naložil križ in nanj pribil grehe sveta.

Toda preden o tem dalje govorim, naj Vas opozorim na nekaj drugega.

Pravite, da bi Vi svojega otroka nikakor ne mogli tako žrtvovati.

"Ne bom preganjal in mučil dobrega otroka zato, da bom imel zadoščenje in nadomestilo za ljubezen, ki mi jo odreka hudoben otrok."

To rad verjamem. Toda če bi šlo za nekaj vse večjega kot zgolj za vprašanje, koga kaznovati in komu prizanašati? In če vzamete v poštev, da dober oče ne kaznuje iz "maščevanja", ampak iz ljubezni?

Če bi bili Vi kot človeški oče prepričani, da mora Vaš sin postaviti svoje življenje v nevarnost in se izpostaviti silnemu trpljenju v pravični vojni za rešitev domovine — ali bi ga skušali obdržati

doma zato, ker je bil zmerom dober in nedolžen? In bi poslali v vojno viхро le kakega takega, ki Vam "odreka ljubezen"?

Milijoni človeških očetov so bili ponosni na nezadolženo trpljenje svojih sinov, ki so šli v ogenj za rešitev domovine. Šlo je za neki ideal, ki je bil morda samo umišljen, toda v osebnem prepričanju resničen. Nič ne dvomim, da bi Vi ne skušali ravnati drugače. Pa misel na vojno je tu zgolj ena najbolj vidnih primer. Življenje prinaša s seboj vse polno takih okolnosti, ko je oče ponosen na trpljenje svojega nedolžnega sina in ga celó navdušuje, naj vzame nase še težje križe. Ne zato, da sina kaznuje, pač pa zato, da bo po sinovih križih prišlo za neko skupno veliko stvar nekaj velikega.

Ko je Bog svojem Sinu naložil križ, je šlo za nekaj neprimerno večjega kot je rešitev neke domovine nekje na zemlji. Šlo je za rešitev vsega človeštva, ki je izgubilo nebeško domovino. Šlo je za to ali bo posmrtnost človeka blažena ali nedoumljivo nesrečna. In je Bog daroval svojega Sina, da se je to vprašanje odločilo v prid človeku.

Toda zakaj prav na tak način? Zakaj toliko trpljenja in končno smrt na križu?

Tu smo spet pri vprašanju: Ali bo razmišljanje o tem mojo vero omajalo ali jo utrdilo? Dobro vemo, da bi bil Kristus lahko zadostil Očetu za hudobijo sveta z eno samo kapljico krvi. Niti to ni bilo Bogu potrebno, celo ena sama Sinova prošnja za človeka bi bila lahko zadostna. In človeški oče bi prav gotovo dejal sinu: Uredi to reč z najmanjšim trudom...

Bog je ravnal drugače. Rekel je Sinu: Vzemi nase največje bridkosti, ki si jih kot včlovečeni Bog moreš naložiti. Moraš postati človek, zakaj kot Bog ne moreš — trpeti...

To je skrivnost vere, ki presega človeški razum. Take vere bi si človek ne mogel izmisliti. Morala je priti od Boga.

Veliki svetniki so strmeli nad to skrivnostjo in skušali vsaj do neke meje prodreti vanjo. In so odkrili: BOG JE LJUBEZEN! Kot tak nujno ljubi najprej samega sebe, nato svoje stvari, posebno tiste, ki so ustvarjene za večnost. Božji ljubezni do sebe bi bilo kmalu zadoščeno. Ne pa božji ljubezni do človeka. Toda kako človeku to božjo ljubezen dokazati, da bo vsaj kolikor toliko doumel?

Bog je v svoji nadčloveški "iznajdljivosti" odločil: KRIŽ! Ni se veselil Sinovega trpljenja, ni "užival" ob studencih prelite krvi — veselil se je Sinove LJUBEZNI, s katero je vse to nase vzela in prenesel.

(Konec str. 123)

TONČEK IZ POTOKA

Povest
Spisal p. Bazilij

Gospod župnik je Pintarčkovo mater pripravil na večnost. Tudi eden ljubljanskih doktorjev jo je obiskal. "Ko bi me takoj poklicali, bi morda šlo. Pa tudi bolj težko, ker so stari in premalo odpor- ni," je povedal. V soboto popoldne, ko sta Marijana in Miha za Kljunko molila rožni venec, je uga- snila kakor sveča...

Miha je stegnil roko in ustavil nihalo na uri. Prvič v Potoku kot gospodar...

Potem je postalo v Potoku pusto kakor na pokopališču. Mlinsko kolo je stalo, stala je ura na steni in otrok ni bilo doma, da bi kričali okrog hiše. Še pes je bil te dni nenavadno tiho. Le veter je od časa do časa prinesel v dolino zategie glasove štirih zvonov.

Kdo bi si mislil, da zna bron tako jokati! Pa zna. Da sega prav do srca. — — —

"Stara mati so zaspali," je stric Matevž povedal Pintarčkovim otrokom.

Zaspali? — Prav! Saj tudi Tonček zaspil. Vsak večer... In Nežika, Ivanka ter Ančka tudi.

"Za vselej..." je še pristavil stric.

O, za vselej zaspati pa ni lepo! Stara mati bodo spali vso noč prav do jutra, nato ves dan in zopet vso noč. In vedno tako... Vedno...

Potem ne bodo mati več hodili po hiši. Nic več ne bodo sedeli ob peči pri kolovratu ali pa z rožnim vencem v roki ropotali na zapečku. Tudi o škrtu in poredni Tonki ne bodo več pripovedovali. Nikoli več...

Ančki se je zasvitalo. "Umrli so," je povedala in zajokala.

Potem so zajokali tudi ostali trije.

Ko so se vrnili v Potok, res ni bilo več stare matere na klopi ob peči. Tako pusto je bilo v hiši. Kamra pa je bila zaklenjena, ko so hoteli otroci gledat, kako mati "za vedno spijo".

"Matere ni več tu. Za cerkvico spe," jim je pojasnila Francka.

Torej je tudi videli ne bodo nikoli več? Nikoli več...

In otroci so zopet zajokali.

★

Babičina kamra je ostala zaklenjena prav do snega, ki je tisto leto zapadel ob koncu novembra. Šele z njim so pozabili, da nekaj manjka v hiši. Saj je bilo tako lepo gledati skozi okno ter opazovati bele zvezdice, ki so se na gosto usipale izpod neba.

Tonček in Nežika sta pozabila, da je dolina pobelilo tudi lani. Premajhna sta bila. Zdaj pa sta že četrto obletnico rojstnega dne pustila za sabo. Seveda sta še vedno v krilecu tekala po hiši. Le do praga sta poizkusila s svojimi bosimi nožicami in sta takoj spoznala, da zunaj ni preveč prijetno. Tonček se je sicer v Mickinih čevljih ojunacil celo preko kamnite stopnice, a je bil kmalu nazaj.

"Mraz je zunaj! Zebe!" je povedal.

Da, mraz! Kadar je vse belo, je mraz. Hu, kako hlapec Martinek huka v roke, kadar pride v hišo! In Janez se vedno upira, ko ga mati pošljejo v Stično v trgovino. Ko pa ga je prišel klicati Laznikov Tine, je bil koj pripravljen. Seveda, on gre lahko, ko je že tako širok in visok, da oblece kožuh rajnkega dedka ter obuje očetove škornje. Kar plava v njih in v kožuh bi šli trije Janezi. Pa vendar gre...

Nad potokom se je sleherni dan vlekla rahla megla, ki je včasih odela v svoje tančice vso dolino. Kako je bilo lepo, kadar je preko njene sive koprene prisijalo sonce in jo polagoma raztopilo. Ivje na vrhah ob potoku se je srebrno zalesketalo in kadar je sedel na upognjene veje vran, so se otresle bele teže, da so se kristalni kosmiči zaprašili v zeleni potok in utonili.

Robovi ozke struge so dobili led, ki je na nekaterih mestih segel prav do srede in se končno strnil. Ko pa je mraz še huje pritisnil, je bil potok čez in čez pokrit z debelo ledeno skorjo. Potem je Janez napravil drsalnico, ki se je vlekla o mostiča do hleva. Kako je Tonček poželjivo gledal skozi stekla na oknih, na katerih je morala toplota zakurjene peči vsako jutro sproti raztopiti ledene rože. Brat se je vozil kot veter. Kako so se mu mlajši smejali, če je hipoma zginil za sneženim kupom na bregu in se končno po zadnji plati pripeljal do hleva.

"Spet je bel..." je Nežika kazala s prstom, ko se je Janez postavil na noge in se otepal. Presneti led, kako je gladek!

Enkrat se je tudi hlapec spravil k igri. Seveda ga je bilo mnogo več kot Janeza. Zato pa mu je led pokazal fige in počil. Janez se je kar po kolenih tolkel, ko je hlapec nenadoma obsedel v

ledenomrzli vodi, ki na srečo ni bila globoka. Do pasu je bil pa le moker. Brrr!...

Potem se je Martinek kobacal iz potoka ter stekel čez dvorišče. Hlače so mu mimogrede zmrzle in otrdele, da je priškripal v hišo. Nato pa v drugo obleko in za peč, a otroci med glasnim kričanjem okrog njega.

"Martinek je hlače pral... Martinek je hlače pral..."

"Smrkavci! Še enkrat in bom vse pometal s peči!" se je razjezil hlapec, da so takoj umolknili.

Le Janez je še vedno jezikal izza mize: "V Potoku je zares močan led. Še Martinka drži..."

Otroci zopet v smeh, hlapec pa s peči in nad Janeza. Fant je kar hitro zajokal, tako mu je nategnil ušesa. Nič več ni omenil njegove nesreče. — — —

★

Oče je moral vsak dan sekati led, ki se je nabral na koritu in kolesu, tak mrzaj je prinesel sveti Miklavž: kar škripalo je. A prinesel je tudi orehe in jabolka, nebeški dobrotnik... Ves teden pred šestim decembrom so se med molitvijo rožnega venca skrivnostno odpirala vrata, po podu pa so se vselej zatrkljali orehi. Mmmm!... In rdeča, sočna jabolka! Z domačega vrta še senca niso proti njim. Otroci so jih s svetim spoštovanjem nosili k ustom in zasajali vanje bele zobke. Orehe je trl Janez kar s čeljustmi. "Resk!" je reklo in lupina je počila. Tudi Tonček je poskušal, a zaman: kmalu bi si vse mlečnjake polomil.

Na Miklavžev večer pa je okrog hiše zarožljalo, da so se otroci kot miške tiho tiščali na peči. Še Micka in Francka, ki sta pospravljali pred ognjiščem, sta jenjali ropotati z lonci in burklami. Parkelj je hotel na vsak način v hišo in sta mu dekleti pred nosom zapahnili vrata.

"Kar hlapca poberi, ki je v hlevu, nas pa pušti pri miru!" je zavpil Janez.

"Uuuu!... Ga ne maram! Tebe bi rad! Pa Tončka in Nežo hočem, ki se nočeta usekovati. In Ivanka, ki vedno nohte grize... Uuuuuu!..." je gromelo izpred vrat.

Otroci pa v pritajen jok. Saj bi ga glasno spustili, a bi jih slišal, da so doma...

Ko je bilo dovolj strahu, je oče vstal izza mize: "Le nikar se ne bojte! Ne bom ga spustil v hišo, rogovileža! — Kajne, da boste odslej vedno pridni?"

Otroci so tako vneto prikimali kot še nikoli. Oh, ko bi jim ata verjel!

Potem je oče stopil v kot po metlo in moško zakoračil k vežnim vratom. Previdno jih je odklenil in zato z metlo udrihal skozi razo. "Brž od-

Misli, April 1960

tod, črnuh! Pri nas v Potoku so doma pridni otroci!"

To je zatulilo po dvorišču! Celó verige so zarožljale, da so stopili otrokom vsi lasje pokonci. Potem je parkelj umolknil...

Čez nekaj časa je priteknel v hišo Martinek in ves preplašen povedal, da je komaj ušel hudobcu. Kdo bi si mislil, da bo celo v Potok zašel! No, pa zdaj jo je že mahnil proti Stični. Ogromen koš je imel na rami: najmanj deset Tončkov in Nežik bi šlo vanj. Bog nas varuj...

"Morda nas tudi Miklavž ne bo pozabil, če nas parkelj ni..." so si šepetali otroci. Zato so tisti večer prav pobožno molili in šli še dosti zgodaj v posteljo. Če vidi Miklavž luč, samo od daleč blagoslovi, a blizu ne pride.

Ponoči je Pintarčkovo domačijo zares obiskal nebeški dobrotnik. Zjutraj so našli otroci polno mizo dobrot. Nikogar ni bilo treba buditi; vsi so bili s prvim svitom na nogah. Tonček in Nežika pa seveda tudi že v laseh zaradi lectovega Miklavža. Bratec je namreč opazil, da je Nežin vse bolj rejen, in ga je hotel skrivaj zamenjati. Sestrica je prehitro vtaknila zraven svoj nosek in je vide-la, da roma Miklavž iz njenega peharja k Tončku. Zadnji hip ga je rešila.

Kaj vse je prinesel sveti Miklavž! Poleg "škofov" iz lecta še orehe in jabolka. In sladke suhe hruške ter slive, ki so se kar same stopile v ustih. Mmmm!... Najmlajša dva sta dobila poleg dobrot še vsak novo krilce, katerima so menda sami angelci narisali drobne bele cvetke na roza blago. Jej, jej, kako lepo! Saj se nista mogla nagledati. Ivanka je dobila prve čevlččke, Ančka pa novo pisalno tablico za šolo. Janezu je prinesel zelen predpasnik, ki pa ga ni bil preveč vesel. Bolj se je ponašal s klobukom, na katerega je takoj zataknil krivce. Zdaj je zares že cel fant!

Seveda sveti Miklavž ni pozabil šib. Zlasti na Janezovem kupu je bila kaj velika in najbolj pisana izmed vseh. Pa jo je kujon neopazno zamenjal s Tončkovo, da je malček ves prepaden gledal, kaj to pomeni. Saj so začeli vsi kazati nanj, prva seveda sestra dvojčica.

"Glej ga, Tone je najbolj poreden!"

Šele oče, ki je prišel pogledat otroško veselje, je pojasnil Janezovo goljufijo. Saj mu je zvečer sveti Miklavž sam šepnil na ušesa, da je ravno Janezu prinesel najdaljšo šibo, ker najmanj uboga. Pa ravno Janezu! To je Tončku odleglo...

In potem so ves dan pospravljali nebeške darove. Tla so bila polna orehovitih lupin, da se je mati že nekajkrat jezila, ko ji je počilo pod nogami. Tudi jabolka so počasi kopnela v peharjih. Lectove Miklavže pa so postavila dekletca na

okensko polico. Kot vojaki so stali v vrsti in gledali na Pintarčkove otroke. Nežin je bil zares najvišji in najbolj rejen, zato pa je bila nanj tudi ponosna. Še čudno, da se ni dosti zmenila za Janezove besede, češ da se je Miklavž gotovo zmotil... Tonček pa najbrž ravno zaradi njenega Miklavža ni dal v vrsto tudi svojega "škofa", ampak se je spravil z njim na peč in ga pobožno ogledoval.

O, tudi njegov Miklavž je bil lep! Svetlorjava testo z rdečo prevleko in rumenimi, vijugastimi portami. Škofovska palica je bila na koncu dvakrat zavita kot kača. Obraz pa je imel tako resen. Kakor mati, kadar kaj ukažejo...

A Tončku se je zadelo, da je Miklavževa kapa le malo previsoka. Mnogo lepša bi bila, če ne bi bila tako ošiljena... Res jo je nesel k ustom in odgriznil njen vrh. Tako! Ne samo lep, tudi dober je nad vse njegov Miklavž! Zares so ga sami angelčki pekli v nebeških pečeh!

"Saj ga ne bom pojedel, naka!" je dopovedoval sam sebi. "Toda tudi palico ima malo predolgo... Tako proč mu štrli kakor noga našemu rajnemu šepavemu pujsku."

Ko jo je skrajšal na spodnji strani, mu tudi njen zgornji konec ni bil pogodu. Tudi brez zavoja bi šlo...

Ham!... — In že je držal Miklavž tako palico, s kakršno žene Janez krave na pašo! "Ah, tu bi se dalo zvotliti, ne da bi se škofova podoba kaj skvarila..."

In prsti so že grebli po zadnji strani piškota.

Tako je Tonček še tisto dopoldne kosoma pospravil svojega Miklavža. Kajti po nesreči je pogledal kazalček skozi rdečo prevleko, da je fantek prestrašen obstal sredi dela, kot bi storil zločin. Potem si ni mogel več pomagati: pospravil je še skorjo in molče obsedel na peči. Le kaj bodo rekli ostali?

Res so otroci kmalu opazili, da Tonček nima več Miklavža. A ko so povedali atu, se jim je

"MEA CULPA" PRAVI — TISKAR

V besedilu KOTIČKA v marčni številki je bilo veliko "tiskarskih škratov". Tega ni zakrivil urednik. On je v redu napravil vse popravke in jih poslal tiskarju, da bi dotične vrstice na novo stavil.

Tiskar je na popravke — pozabil, urednik pa ni utegnil še enkrat pogledati v tiskarno in je šlo v tisk brez popravkov. Tako se rado zgodi, če pošta prinese kakšno stvar za list — zadnji hip...

Vsekako je tiskar prosil urednika, da napiše v aprilsko številko njegovo izjavo, ki se glasi: MEA CULPA! Oprostimo mu!

smejal: "Tonček že ve, kaj je dobro! Miklavž pa tudi, kaj je za Tončkove zobe!"

Toda dekletca so bila drugačnega mnenja. Skopulje! Vsi Miklavži so romali na polico v kamro pred slepim oknom. Saj jih je vendar škoda pojedsti, ko so tako lepi...

"Tako! Čakajo naj na polici in se praše? Ta je pa dobra!" si je mislil Tonček. In je hodil k njim v vas prav vsak dan, navadno še po večkrat. Tudi sestrice so hodile. Toda dočim so one s svetlim spoštovanjem ogledovale vrsto le od daleč, je dečko vsakokrat splezal na posteljo, da je dosegel prav do njih. In...

★

Ko je ne božični večer Nežika hotela svojega velikega in lepega Miklavža postaviti k jaslicam med pastirčke, je držala v roki samo še tenko skorjo rdeče prevleke z rumenimi, vijugastimi portami. Tudi Ivankin in Ančkin je bil temeljito izdobljen, a sredice noben jok ni več priklical.

Tonček se je na peči prav nedolžno potuhnil, ko je Nežika v jezi zagnala ostanek svojega letotovega Miklavža po hiši, da se je razletel na drobne kosce...

SYDNEY! N.S.W. SYDNEY!

Slovenska Karitas vabi na

PIRHOVANJE

Velikonočni ponedeljek 18. aprila

CERKVENA DVORANA ST. FRANCIS,
PADDINGTON

Začetek ob 7. zvečer, konec 11:30.

ODLIČNA GODBA IN POSTREŽBA

Dar pri vratih: moški 10/-, ženske 5/-

NASLEDNJA ZABAVA v soboto 21. maja.

Izpod Triglava

DR. IVAN PREGELJ, "pisatelj Tolminske", še bolj pa vesoljne Slovenije, je umrl v Ljubljani 31. januarja letos in bil pokopan 2. februarja. Dočkal je lepo starost 77 let. Rodil se je na Mostu pri Sv. Luciji na Tolminskem. Njegove povesti obsegajo najmanj deset debelih knjig. Pisal je vedno kot veren katoličan in njegova globoka vernost diha iz vseh njegovih spisov. Zaradi tega v današnji "novi stvarnosti" naše domovine Pregelj ni upoštevan, čeprav kot pisatelj ne zaostaja dosti za Ivanom Cankarjem, v ljubezni do slovenstva pa se prav lahko meri z njim. Zadnjih 22 let je bil mrtvouden in ni mogel rabiti desne roke in noge. Slov. Kulturna Akcija v Argentini ima še v zalogi lepo Pregljevo knjigo: **MOJ ČAS IN MOJ SVET**. Dobiti jo je tudi v Avstraliji pri MISLIH.

V ORMOŽU so našli v zemlji zakopan okoli 5.000 let star svet. Veliko arheoloških izkopanin so že spravili na površje, gotovo jih bodo še več. Izkopanine dokazujejo, da je bil današnji Ormož tri tisoč let pred Kristusom obširno naselje Ilirov, ki so tedaj živeli v naših krajih. To je bilo v času prehoda bronaste zgodovinske dobe v poznejšo železno.

V KOPRU je pri založbi LIPA izšla v slovenskem prevodu knjiga danskega pisatelja Karla Eskelunda pod naslovom: "Moja žena je Kitajka". To je privedlo na obisk v Koper pisatelja iz Danske, ki je imel s seboj tudi ženo, ki je res Kitajka in ji je ime Fejčujum. Oglejala sta si tudi ostalo Slovenijo in jo baje kar peš premerila od meje do meje.

RIMSKE GROBOVE iz prvega in drugega stoletja so spet odkrili v Ljubljani pri gradbenih delih na Dunajski cesti. Poročilo pravi, da so bili grobovi polni dragocenih okraskov iz tistih časov.

V METLIKI so slavili 90letnico ondotnega gasilskega društva. Bile so velike slovesnosti, zakaj metliško gasilsko društvo je bila prva "požarna bramba" v Sloveniji. Celo Ljubljana, Celje in druga mesta so si podobno ustanovo omislila šele potem, ko jim je Metlika dala zgled. Njeno gasilsko društvo je takoj v začetku štelo 27 mož.

V BOHINJU in v gornji savski dolini za namisli, April 1960

daljnji razvoj turizma manjka modernih hotelov. Potrebni so taki hoteli posebno v Bohinjski Bistrici, pri slapu Savice, na Vršiču in v Kranjski gori. Tudi ceste in pota potrebujejo preuredbe in na Vogel bi morala voziti žičnica. Vse to in več takega je ugotovil okrajni ljudski odbor v Kranju ter se tudi zavzel za izvedbo teh nujno potrebnih načrtov.

OBCINA NOVA GORICA je vsrkala vase sosednje občino Šempeter. Tako je sedaj Nova Gorica med največjimi občinami v Sloveniji. Segajo od Opatjega sela ob tržaški meji do Sv. Gore in Banjšic. Nova Gorica se vsestransko razvija, nima pa še svoje cerkve. Vprašanje je, če jo bo sploh kdaj dobila po sedanjih oblastnikih.

NA SOČI visoko gor bodo nastale nove elektrarne. Omenjajo se kraji kot Kobarid, Tolmin in Bovec. Na več mestih bodo Sočo zajezili, enako Tolminko. Nastala bodo umetna jezera, odkoder bodo nove elektrarne dobivale vodno silo.

DUHOVNICI V SLOVENIJI od časa do časa le bolj na tihem odhajajo na "duhovne vaje" v komunistične ječe. Prav tako na tihem se spet vračajo na svoja mesta po prestani kazni. Trenutno jih baje ni veliko v zaporih. So pa kar pripravljeni na to, da bo oblast našla kak "greh" zdaj pri enem, zdaj pri drugem. Nekaterim je kar nerodno, da jih komunisti puste pri miru. Med verniki jim ta okolnost ne dviga ugleda. Drugod po državi pa oblasti obešajo prekrške duhovnikov na veliki zvon. V Zagrebu so javno obsodili frančiškana Rudolfa Jeraka na 15 let ječe, več drugih pa na manjše termine, češ da so vzdrževali zveze z ustaši v tujini za prevrat doma. Najnovejša je, da so zaprli tudi škofa Čekado v Skoplju in ga postavili pred sodišče s podobnimi obdolžitvami. Tak proces odjekne tudi v širokem svetu. Toda škofa so samo "pogojno" obsodili. Vzeli so mu pa nekaj denarja, ki ga je dobil iz tujine.

ZDENSKA REBER pri Dobropolju na Dolenjskem je znana po božjepotni cerkvi sv. Antona, kamor so prihajali romarji od blizu in daleč. Cerkev je med vojno zelo trpela in polagoma razpadla. Uničene so umetniške slike bratov Šubicev iz Škofje Loke. Dobropoljski rojaki v Ameriki so se zavzeli, da zberejo med seboj 400 dolarjev za popravilo cerkve. Baje bi vsaj najnujnejša popravila stala tako vsoto, ki se zdi res dovolj nizka.

VELIKO MATURO na gimnazijah so odpravili. Namesto nje morajo dijaki za "zrelost" napraviti dezertacijo iz predmeta, ki si ga sami izberejo, podobno kot za doktorat na univerzah.

DR. IVAN AHČIN — UMRL

SPET NAM JE UGASNILA MOČNA LUČ, ki nam je svetila v dobi med dvema vojnama in petnajst let sedanjega meddobja.

Duhovnik, urednik, sociolog, profesor dr. Ivan Ahčin je po hudem trpljnu odšel v večni mir. Zmanjkalo je med nami moža, ki je v begunstvu doslej edini uspel, da nam je ustvaril znanstveno strokovno knjigo. Napisal nam je moderno izdane družboslovja (SOCIOLOGIJA v treh zvezkih) in socialne ekonomije. Celotnega dela niti več dokončati ni mogel, ker sta ga bolezen in smrt prekinili. Kar pa je ustvaril, je njegov trajni spomenik.

Dasi je sam rekel, da je vse življenje strmel za tem, da bi učil duhovniški naraščaj in izdelal učbenik katoliškega nauka o družbi, ki bi bil priročnik dušnim pastirjem in socialnim delavcem, ga je šele kruta roka vojne morala iztrgati iz njegovega prejšnjega rednega dela, da je našel mir in čas in tako mogel zbrati svoje široko znanje ter ga zapisati v knjigo. Doma je bil ljubi pokojnik preveč zakopan v vrtnec dnevnih skrbi za usmerjanje narodnega življenja.

Bil je izredno odličen mojster v časnikarstvu ("Drin" v nekdanjem SLOVENCU...) in politiki slovenske krščanske demokracije. Dasi je to poglavje dr. Ahčinovega dela bilo za sodobno življenje naroda najkoristnejše in najmarkantnejše, bo verjetno ostal v zgodovini predvsem kot naš sociolog in učitelj novih duhovniških rodov.

Glava in duh nam klonita v hvaležnem spo-

štovanju. V snopu svojih knjig, spisov in predavanj je zbral in zapustil krščanski nauk o človeku in družbi, o nepremakljivih pravicah in dolžnostih osebe, o ustanovah, njihovih funkcijah in povezanostih. Dal nam je miselni sistem, ki bodo po njem delali in od tam črpali zidarji nove svobodne slovenske krščanske družbe. V njih in v knjigah bo dobri profesor Ivan ostal med nami. Bogu hvala zanj!

(Dr. M. Krek v "Svobodni Sloveniji")

CELC IN ČMOK

Karl Mauser

Nekateri zdihujejo, da starih besed ne razumejo.

Jej, jej, kaj bo to! Stare besede so tako lepe. Nekdo me je vprašal, kaj je to — celc in čmok.

Pa povem, do pike natančno povem.

Ko smo pirhe barvali, so bili vsi celci. Pa sem stisnil enega v žep in šel na vas. Sosedov potrkon je stal na vratih, klobuk potisnjen na uho.

"Daš štrucat?"

Pa sem privlekel iz žepa svojega celca. Stisnil sem ga med palec in kazalec tako, da je bil ožji

konec obrnjen navzgor. To si zapomnite, da je pirh na širokem koncu veliko šibkejši.

In je potrkon trknil in je reklo: ČOF!

Pogledam. Moj celc se je utrl. In vidite, to je čmok.

Upam, da ste si sedaj na jasnem, kaj je celc in kaj je čmok. Čmoka si moral dati tistemu, ki je celca ohranil. In je šel tisti moj pirhek s sosedovim potrkonom.

Še danes vem to, pa je toliko let vmes, da bi vas bilo groza, če bi število povedal.

KARDINAL STEPINAC IN IVAN MEŠTROVIČ

DVA MESECA PRED SMRTJO je rajni kardinal prejel poziv, naj pride za pričo pri obravnavi zoper nekega duhovnika. Imel je iti na okrožno sodišče v Osjeku. Toda kardinal je povabil odklonil. V dolgem pismu na sodišče je razložil, da zaradi težke bolezni ne more priti obenem je pa komunističnim oblastem brez ovinkov povedal, da je bolan, zato ker so ga po nedolžnem obsodili 1.1946 in vrgli v ječo. Naravnost jim pove, da so tedaj nad njim zagrešili **juridični umor**.

Pismo je prišlo v javnost in ga objavljajo razni listi v inozemstvu, pri nas smo ga videli v melbournskem **ADVOCATE**.

Najbolj značilni se nam zde v pismu naslednji odstavki:

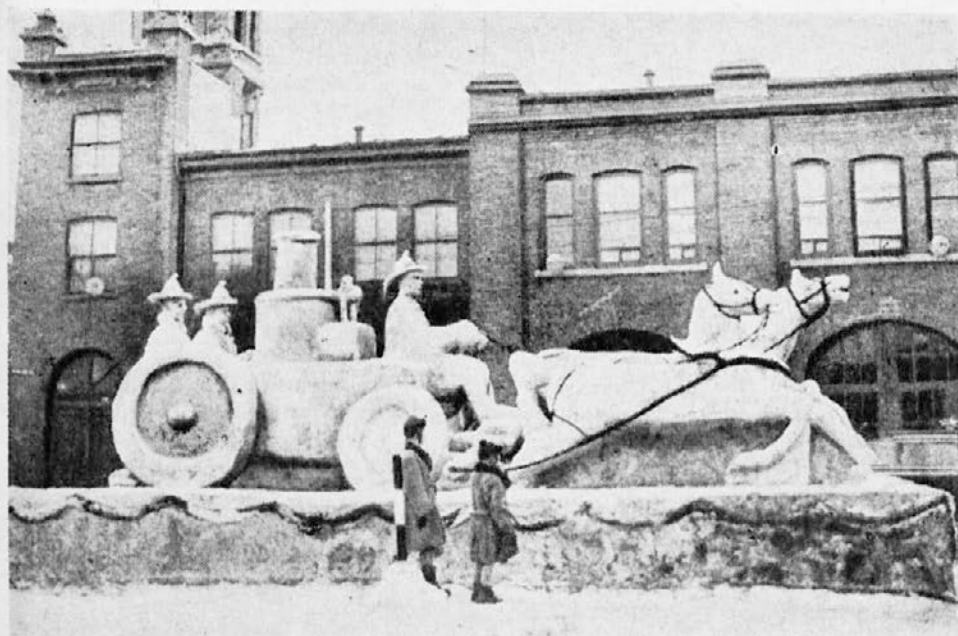
"Tista obsodba je bila **juridični umor nedolžnega človeka**. Za tako jo je smatral ves civilizirani svet. To so priznali celo nekateri predstavniki Federativne Ljudske Republike Jugoslavije, ki so bili v Ameriki skupaj s profesorjem Ivanom Me-

štrovičem. To mi je osebno povedal Meštrovič, ko me je prišel obiskat v Krasič. On lahko navede njihova imena."

"Ali vam ni dovolj, ko veste, da so nekateri vaših vodji odkrito priznali profesorju Meštroviču, da ni bilo nobenega povoda za proces zoper mene? In ste vendar uprizorili tisti proces, ki je kriv, da stojim tik pred smrtjo, kakor sem zgoraj razložil!"

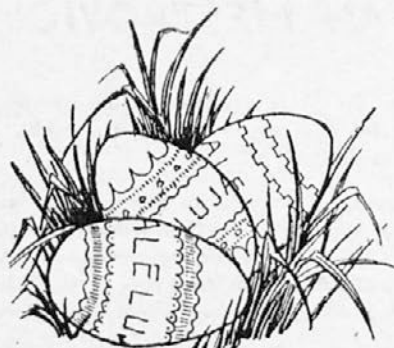
"Če ste me izzvali, da sem spregovoril o vašem nečloveškem postopanju z mano skozi vsa ta dolga leta, ne zamerite. Rimljani so imeli pregovor: **Sunt certi denique fines — vse do neke meje!**

"Naj moji ječarji le še dalje kupičijo straže okoli mene in mi onemogočajo življenje — po vaših navodilih. Jaz vem, kaj je moja dolžnost. Z božjo pomočjo bom svojo dolžnost vrnil do konca in to brez najmanjšega sovraštva, brez vseh maščevalnih misli do kogarkoli, toda tudi — brez strahu pred komerkoli."

Spomenik pred poslopjem gasilskega doma v mestu Quebec, Canada. Predstavljal je gasilske pri-gasilci sami. Stal je pa samo eno zimo — pomlad ga je vzela. Zgrajen je bil namreč popolnoma ves iz — snega in ledu!

Misli, April 1960

KOTIČEK NAŠIH MALIH

VELIKONOČNA

Studenček bistri žubori,
zbor ptičic pesem žvrgoli:
Velika noč je k nam prišla,
vrnila dušam Jezusa.

Gospod trpljenje je končal,
častitljivo iz groba vstal.
Z Marijo veselimo se,
Gospodu pojmo hvalnice!

(Božje stezice.)

Dragi p. urednik: —

Zelo lepo se mi je zdelo, ko sem opazila v predzadnjem CATHOLIC WEEKLY imel preč. g. dr. Mikule in tudi ime SLOVENIJA kar na prvi strani. V isti številki v "Children's Page" je bil tudi odgovor na moje pismo, ki sem ga poslala č. sestri Margaret Mary. Tudi tam č. sestra omenja našo "lovely Slovenija". Sem kar ponosna v srcu, ko vidim, da tudi avstralski časopisi pišejo o naši dragi Sloveniji. Predlagala bi, da bi še drugi slovenski otroci napisali kakšno pisemce na "Children's Page" in povedali, kdo smo in od kje smo doma.

V šoli mi gre kar dobro. Posebno mi ugaja naravoslovje, zgodovina in francoščina. Slavkoto pa ugaja posebno latinščina, geometrija in matematika. Meni pa gre to dvoje kar na živce. Avica in Marija Kristina sta tudi zadovoljni v šoli, potem pa doma kar naprej prepevata "Holy angel, watch over me!"

Bi še kaj napisala, pa ni časa, ko imamo vedno veliko nalog za šolo.

Lepo pozdravlja in vošči veselo veliko noč vsem Slovenčkom in bralcem našega Kotička Vaša

Slavica Filipčič.

VELIKA NOČ

Na veliki petek zvečer so dobri ljudje položili Jezusovo mrtvo telo v grob in zavalili pred odprtino groba težak kamen. Potem so odšli.

Kmalu so prišli hudobni ljudje in grob zapечатili. Potem so pred grob postavili vojaško stražo.

Zakaj so naredili tako?

Ko je Gospod Jezus še živel, je večkrat povedal, da bo po smrti na križu vstal od mrtvih.

Na to so se spomnili zdaj tisti hudobni ljudje. Niso verjeli, da bo Jezus res vstal od mrtvih. Mislili so si pa, da bodo morda Jezusovi prijatelji na skrivaj vzeli iz groba mrtvega Jezusa in potem rekli: Od mrtvih je vstal.

Tako je Jezus mrtev ležal v grobu in vojaki so stražili grob.

Jezus je pa res zgodaj zjutraj v nedeljo oživel in prišel iz groba, ko je bil težki kamen še pred grobom in pečat na njem, pa tudi vojaki so še stražili. Jezus je odšel in nobena zemeljska sila ga ni mogla zadržati.

Potem je prišel angel iz nebes in odvalil kamen. Pečat na grobu se je razpočil. Vojaki so se prestrašili, pogledali v grob in videli, da je prazen.

Takoj so šli v mesto Jeruzalem in povedali svojim predstojnikom, da nimajo kaj stražiti, ker je grob prazen. Jezus je oživel in vstal.

Potem so prišle dobre žene, ko je sonce vzhajalo, in tudi žene so videle, da je grob prazen. Silno so se začudile.

In končno so prišli tudi nekateri apostoli in se tudi prepričali, da je grob prazen.

Niso mogli takoj verjeti, da je Jezus res vstal od mrtvih. Verjeli so šele, ko jim je angel to povedal, še bolj zagotovo pa, ko se jim je Jezus sam prikazal in tudi povedal, da je res, kar je rekel angel.

Nekaj VELIKEGA se je torej zgodilo tisto noč in tisto jutro. Zato pravimo tisti noči VELIKA NOČ. In o veliki noči z velikim veseljem pojemo:

KRISTUS JE VSTAL, ALELUJA!

I G R A M O S E

Slavica, Tinica, Avica —
v kolu stojimo tri.

Tinica, ti imaš plave oči,
Slavica, ti imaš kitice črne,
Avica, ti imaš zobke srebrne...

Slavica, Tinica, Avica — tri,
Tinica naju lovi.

PTIČJI PARADIŽ — AVSTRALIJA

Marijan Oppelt

OGROMNO JE KNJIG, KI OPISUJEJO evropske ptice, njihive navade, petje in druge posebnosti. O avstralskih pticah ostali svet ne ve veliko in v knjigah po svetu ne najdeš kaj prida o njih. In vendar ima Avstralija največjega orla, najboljšega "mimika" (Lyre Bird) in najbolj vzrajne selivke (selijo se iz Melbournea v daljno Sibirijo!) med svojimi 700 vrstami ptic.

Med njimi imamo tudi prave umetnike, kot so na primer: cat-birds, dogbirds, whip-birds, bell-birds. Sem spada jo tudi trumpet-bird, auctioneer-bird in celo — death-bird.

Ptič. Emu (izgovori: imju)

Emu je neke vrste noj, ki ima prednost pred drugimi pticami zato, ker je skupaj s kengurujem upodobljen na avstralskem grbu.

Ta ptica ne more leteti po zraku. Visoka je približno 1.60 m in ima dolgo sivo perje. Ker ne more frčati, je pa zato toliko hitrejša v teku — doseže brzino dirkalnega konja!

Posebna zanimivost te ptice je v tem, da predstavlja — žensko emancipiranost med ptiči. Ne snubi samec samice, pač pa obratno. Samica kliče samca, mu poje in ga kliče, dokler ga ne "ujame". Na jajcih sicer sedi samica, toda ko se mladiči izvalijo, prevzame službo samec. Za mladiče skrbi in jih krmi bolje kot katerakoli mati.

Naslednje leto si pa samica — po "najzornejši" današnji modi — poišče drugega samca za zakonskega partnerja.

Kookaburra (izg. kukabara)

Kookaburra je vesel dečko, čigar glasni smeh odmeva po avstralskem bushu. S svojim smehom se je Avstralcem prikupil, da ga imajo zelo radi in ga včasih uporabljajo v filmih in radijskih oddajah kot "klic".

Čeprav je ptič kookaburra veselega značaja — zanimivo je gledati, kako vrže glavo nazaj, ko se smeje — se ga njegove žrtve prav gotovo bojijo. Hrani se s kačami, kuščarji, mišimi. Do teh živali ne kaže preveč ljubezni.

Lyre bird

To je nekakšen pav, ki živi v avstralskih gozdovih, včasih celo blizu velikih mest. Samec ima krasno perje z dolgim repom vseh barv. Rep je dostikrat večji kot ptič sam. Ko snubi samico — samica je v primeri z njim komaj navadna kokoš

— ima navado zgodaj zjutraj vprizoriti čudovite plesse. Ko pleše, tudi poje in sicer vedno v drugem tonu. Samec je mojster mimike in med plesom skače tudi po 9 metrov visoko. Poleg tega "lirika" pozna Avstralija še kakšnih 15 vrst ptic, ki so prav tako poznane zaradi mojstrske mimike.

Lyre bird slovi zlasti zaradi svojega petja. Zna namreč oponašati take zvoke kot so: sekanje drevesa, žaganje drevesnih debel, lajanje psov, kokodakanje kokoši, pisk vlaka ali smeh kookaburre. Med posnemanje teh in takih glasov vpleta muziko, kakor bi igral na flavto. To je res ptica, ki zmore tisoč glasov.

Črni labod

To ptico je odkril v Zahodni Avstraliji Nizozemec Vlammingh na svojem potovanju po deželi. Verjetno je obenem s tem odkritjem dobila reka, ki teče skozi Perth, ime: Swan River. Dandanes nahajamo črnega laboda po parkih širom po svetu in je prav tako znan kot evropski beli labod. Živi po vsej Avstraliji in se hrani z vodnimi rastlinami.

Črni labod polaga jajca v odprta gnezda in njihovo število odvisi od tega, kakšna je letina. Če je letina dobra in dovolj hrane, bo tudi več jajc. Valita jih oba, samec in samica. Mladiči so sivi, prav kakor pri belem labodu — kasneje pa dobe svojo črno barvo, kakor oni belo. Črni labod velja za posebnost Avstralije.

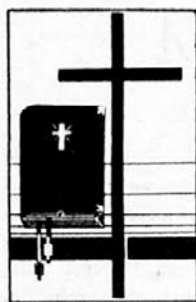
Papige

Papig pozna Avstralija 50 vrst. Krasne so in njihova pestrost izkazuje vse barve in barvne tone. Navadno se potepajo v tolpah in letijo s precejšnjo brzino. Sorazmerno so razkropljene po vsej Avstraliji.

Zanimiva je vrsta papig, ki se hrani z nektarjem raznih cvetic. Srkajo ga s ščetki podobnim jezikom. Ime jim je: Lorikeets.

Najbolj popularna papiga, ki jo najdemo v vsaki drugi hiši, je Budgerigar. Ima zelo lepo perje, se nauči grdih besed in jih zelo rada ponavlja.

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne

SYDNEY

Na **cvetno nedeljo** (10. apr.) redna mesečna služba božja v St. Patrick cerkvi ob 10:30. Pred mašo **spovedovanje** za veliko noč.

Na **veliki petek** pop ob 3. istotam križev pot, nato **spovedovanje**.

Na **veliko soboto** ob 3. pop istotam **blagoslov jedil** in **spovedovanje**.

Na **veliko nedeljo** ob 10:30 istotam velikonočna **služba božja**, pred njo **spovedovanje**. Potrudite se pa, pridete k spovedi že med tednom.

Spovedovanje v velikem tednu po dogovoru s patrom tudi v St. Francis cerkvi, Paddington.

Na **belo nedeljo** spet slov. služba božja v St. Patrick cerkvi ob 10.30.

Razni kraji v N.S.W.

G. dr. Mikula bo po možnosti že pred veliko nočjo obiskal več manjših naselbin, obvestil jih bo sam pismeno.

BRISBANE, QLD.

Slovenski duhovnik **bo došel za veliko noč tudi letos**. Če Bog da, se bo vse vršilo po že ustaljenem sporedu in sicer v St. Mary's cerkvi, South Brisbane.

Prav Veselo Alelujo

vsem Slovencem v Avstraliji

voščijo slovenski duhovniki:

Dr. Ivan Mikula

P. Bernard Ambrožič

P. Bazilij Valentin

VELIKONOČNI SPORED P. BAZILIJ, A.

VICTORIA

Melbourne: Na velikonočno nedeljo **sv. maša** ob 5. pop. v St. Francis Church v mestu. Pred mašo (eno uro) **spovedovanje**.

Spovedovanje še: veliki **četrtak** 2-3 pop. v kapeli Mercy Hospital (Grey St., (E. Melbourne)); veliko **soboto** 4-6 in 7-9 pop. in zvečer v St. Francis cerkvi (tretja spovednica na levi.)

Blagoslov jedil veliko **soboto** 11. dop. v kapelici sv. Antona, Padua Hall, Kew.

St. Albans: **Spovedovanje** vel. **sredo** od 7. zvečer dalje; **pete** litanijske MB z blagoslovom velikonočni **ponedeljek** (18. aprila) 5. pop.

Geelong: Redna služba božja **cvetno nedeljo** ob 10. (Holy Family, Bell Park). Pred mašo **spovedovanje**.

Spovedovanje še: **sobota** 9. aprila 7-8 zvečer, vel. **četrtak** od 6. zvečer naprej.

Ballarat: **Spovedovanje** vel. **petek** 1 — 5 pop., St. Patrick's Cathedral.

Morwell, Gippsland: **Spovedovanje** v **torek** vel. tedna (12. aprila) 7 — 9 zvečer — S. Heart Church.

Seymore: **Spovedovanje** v **ponedeljek** v vel. tednu (11. apr.) od 7. zvečer dalje.

Ostali kraji po Viktoriji in Bonegilla po možnosti in dogovoru.

SOUTH AUSTRALIA

A ADELAIDI na veliko noč ne bo slovenske službe božje. Bila je 27. marca in **bo spet** 22. maja ob 4. pop. (Hindmarsh, S. Heart Church). Bo še čas za velikonočno dolžnost.

Nangwarry: Pater se bo oglasil spet konec maja na poti iz Adelaide.

TASMANIA

Če pojde vse po sreči, bo pater napravil obisk **peto nedeljo** v maju — 29. maja.

Rojaki, ki vedo za kak slovenski naslov v Tasmaniji, so vljudno naprošeni, da ga pošljejo patru. To bo namreč prvi obisk slov. duhovnika na otoku.

ŠPANIJI SE OBETA NOV SVETNIK

V maju bo po napovedih sv. Oče razglasil za svetnika katoliške Cerkve španskega škofa Janeza de Ribera, ki je živel v 16. stoletju.

Zakaj nas ta novica zanima?

Urednik MISLI hrani pismo enega naročnikov, ki je prosil, naj razložimo, zakaj naš Baraga še vedno ni razglašen za svetnika, čeprav smo vsi prepričani, da je oltarsko čast pošteno zaslužil. Drugim narodom daje Rim svetnike kaj hitro po njihovi smrti, Slovenci moramo čakati na Baragovo razglasitev brez konca in kraja. Ali je papež v Rimu tako pristranski, ali je treba zbrati tako vsoto denarja, da bomo papeža takorekoč — podkupili?

Dalje pravi dotično pismo: Prav je, da razpošljate med nas angleško pisani BARAGA BULLETIN, ki izhaja v Ameriki, in slovenski BARAGOV VESTNIK, ki izhaja v Argentini, toda tu v Avstraliji je veliko naših ljudi, ki o Baragu skoraj nič ne vedo. Bilo bi treba, da bi pisali v MISLI, kdo je prav za prav Baraga bil in kako se je odlikoval za vero in splošno kulturo. Če bi našli ljudje o Baragu več vedeli in bi jim bil poznan rimski postopek pri razglašanju svetnikov, bi z mnogo večjim zanimanjem segali po omenjenih dveh glasilih in tudi sami po svojih močeh sodelovali za Baragovo oltarno čast. —

Na to pismo odgovor ni težak.

Veliko nam pove že samo dejstvo, da je zgoraj omenjeni španski svetniški kandidat živel in

umrl okoli 300 let poprej kot naša dva: Baraga in Slomšek. In vendar je španskim katoličanom sele zdaj uspelo, da ga jim bo Rim razglasil za svetnika. In je še polno takih "visečih" svetnikov iz raznih narodov, ki nihče ne dvomi o njih, da so zaslužili oltarno čast, Rim pa ima svoje predpise in priprave za svetniške razglasitve morajo biti natančno izpolnjene, čeprav vzame stoletja. Seveda pa Rim nobenemu narodu svetnikov ne vsiljuje, za vsakega se morajo ljudje sami potruditi, da se vse izvede po predpisih kanonskega prava.

Res je, da tudi brez denarja ne gre. Preiskovanje in sestavljanje zgodovine o življenju in delu svetniškega kandidata gotovo nekaj stanejo. Zbrati je treba včasih zelo veliko zgodovinskega materiala — to jemlje čas in denar. To velja zlasti za našega Barago, ki je v sedmih jezikih veliko pisal in so listine raztresene po vseh mogočih arhivih po Evropi in Ameriki.

Tudi sam rimski proces, kadar do njega pride, stane precej veliko vsoto denarja. To je vse res, pa velja za vsako svetniško proglasitev, ne da bi bilo treba papeža — podkupovati... To mimogrede na tem mestu, saj najdemo več o tem prav v omenjenih dveh glasilih, ki se potegujeta za Baragovo svetniško čast.

Končno glede želje, v pismu izražene, da bi bralce MISLI bolj natančno informirali o tem, kdo je bil Baraga in kaj je storil. Spravljen imamo lep spis o Baragu izpod peresa pisatelja Karla Mauerja. Objavili ga bomo v nekaterih zaporednih številkah MISLI, kakor hitro bo mogoče najti prostor. Pa še z velikim veseljem bomo to napravili. Da bi le tudi naši ljudje takrat s takim veseljem in zanimanjem brali!

"Zbeganemu verniku" (s str. 113)

Podobno je s trpljenjem človeka. Bog "uživa" v človekovem trpljenju ne trpljenje samo na sebi, ampak JUNAŠTVO, ki je brez večje ali manjše mere trpljenja nemogoče. Bog "uživa", ko vidi skozi trpljenje ljubezen, s katero se človek potom trpljenja Bogu bliža.

Tako skušajo prodreti v skrivnost trpljenja svetniki. Do dna? Ne do dna, ker Boga nihče ne more do dna doumeti. Bi ne bil več Bog!

Ta ali oni bo dejal: Če se mi Bog ne da do dna spoznati, pa nič! Naj pa ostane, kjer je — če sploh je... Ne maram nič imeti z njim, sam je

Misli, April 1960

odgovoren, ako postanem — brezverec...

Zelo "človeška" je pamet, ki pride do takega zaključka. Taka pamet je polna napuha in zaljubljenosti sama vase — in to je spet zelo zelo "človeško". Zoper napuh ni človeške medicine.

Toda — ali bo s takim zaključkom trpljenje odpravljeno? Ali bo lažje odgovoriti na vprašanje, od kod in čemu trpljenje, ako Boga "odpravimo"?

Kaj pravite? Kje boste našli vsaj mrvice odgovora?

Prav lep pozdrav in iskrena želja: VEČ LUČI OD ZGORAJ!

Avstralske ceste govore svoj jezik. Nauči se ga!

STOP, LOOK, LISTEN!

● ABOVE: This sign means what it says — STOP, then look and listen before going on.

● LEFT: You can recognise the shape of this sign a long way off. It warns that the road crosses railway tracks. Stop, and make sure that there are no trains coming from either direction before you move on. This sign warns that the road crosses two railway tracks.

ROADWAY MARKINGS

● These lines are painted on the road. They may be crossed only from the broken side.

● Double unbroken lines mean that it is forbidden to cross from either side of the road.

● This single broken line on the road means that you can cross it from either side.

WATCH YOUR SPEED!

● "Walking legs" sign warns of a pedestrian crossing. Stop, or slow down so that any pedestrians can cross the road safely.

● "30" sign means that you must not travel faster than 30 miles per hour until you see the black band on a white disc (above, right) which means you may return to normal speed.

Pismo iz Amerike

Vaš list MISLI dobivam redno in ga z velikim zanimanjem berem. Toda kaj vendar delate tam, ko čitam, da se več mladih v Avstraliji ubije z avtom kot vseh skupaj umrje naravne smrti. Kam se ljudem tako mudi?

Antonin.

Živa resnica!

Samo "Matico mrtvih" v novembrski številki pogledaj, pa je začudenje Amerikanca upravičeno. Pa koliko je še takih ponesrečencev, ki življenja sicer niso izgubili, pač pa so se pohabili ali vsaj nekoliko "poptolkli"!

Napisi in opozorila

Nesreča redko pride sama od sebe. Nekdo jo je zakrivil, pa ne zmerom tisti, ki je "izkupil". Tudi ni zmerom krivda v tem, da nekdo ni pazil na napise in znamenja. Na splošno pa velja, da vozniki vse premalo pazijo na napise, opozorila in svarila, ki jih je ob vseh javnih cestah na pretek.

Od tega, če poznaš pomen znakov in se po njih ravnaš, je pogosto odvisno, če boš dospel na cilj živ in zdrav, ali pa polomljen ali celo — mrtev. Pa tudi komu drugemu lahko nakoplješ enak riziko.

Avstralski znaki ob cestah

Vsi najvažnejši so naslikani in razloženi (seveda v angleščini) na tem mestu. Dokler ne obvladaš toliko jezika, da pomen teh znakov dobro razbereš, se nikar ne spuščaj z avtomobilom ali motorjem na javne ceste. Prav tako ne, dokler si nisi dal dopovedati, da ti znaki niso ob cestah — za okrasek...

Isti znaki povsod.

Vsaj v glavnem najdeš po vseh avstralskih državah enake znake in napise, ki ti povsod povedo eno in isto. V kolikor so kje še drugačni, se zdaj oblast trudi, da jih zenači po vsej Avstraliji.

ADVANCE WARNINGS

"Sodobni grehi"

V starih obrazcih za "izpraševanje vesti" seveda ne najdeš grehov, ki so jih avtomobilisti tako pogosto krivi, pa še mislijo ne na to. Novi časi, novo življenje, nove ugodnosti — da! Toda žal — tudi novi grehi!

Papež Pij XII, je rekel:

Vsaka samovoljna prekršitev prometnega reda se lahko smatra za — smrtni greh!

Cerkev je odločila:

1. Greši, kdor močno zaspan ali utrujen ali v gosti megli prehitro vozi. Le zelo tehtni razlogi bi ga mogli opravičiti.

2. Hudo greši, kdor na ovinkih vozi s preveliko brzino, ali prehitveva drugega na napregledni cesti. Greši tudi, kdor vozi s pomankljivo oskrbljenim vozilom.

3. Hudo greši, kdor vozi preko predpisane brzine. Prav tako greši, kdor po nesreči pusti onesrečenca ali zadeto vozilo in zbeži, da bi se izognil posledicam.

4. Hudo greši, kdor v pijanem stanju vozi, pa tudi tak, ki nima veljavnega izpita za vožnjo. Isto velja o vozaču, ki neprevidno ravna z vozilom, ki ga ni vaje. Greši tudi, kdor žrtvam nesreče, pri kateri sam sicer ni bil udeležen, odreče pomoč.

5. Težko greši prometnik, ki iz prijateljstva ali morda celo zaradi podkupnine ne naznani kršilca prometnih predpisov. Podobno težko greše uradne osebe, ki pri gradnji cest ne poskrbe za vsestransko varnost vozačev in pešcev.

Res se pri vseh teh prekrških nesreča morda ni zgodila. Toda že samo dejstvo, da se vozač izpostavlja nevarnosti, je lahko velik greh.

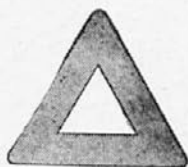
Vozniki avtomobilov in motornih koles naj se zavedajo, da prometne predpise tudi Bog podpisuje, ne samo svetna oblast.

• Diamond-shaped warning sign means that there is a T-junction in the road not far ahead.

• You are approaching a sharp U-curve to the right, so slow down for the bend.

• This red triangle means DANGER. Proceed with caution wherever you see this warning.

• The crest of the hill is not far away, so keep well over to the left side of the road.

• Travel slowly over narrow bridge ahead, particularly if there is oncoming traffic.

• There is a pedestrian crossing ahead. Slow down and be prepared to stop if necessary.

'NO PARKING' SIGNS

• This means that no vehicle is allowed to stop between here and the next parking sign.

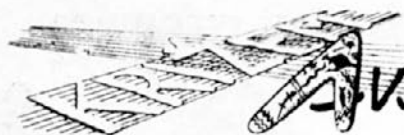

• You're not allowed to park your vehicle here during the hours stated on the sign.

• Loading zone for commercial vehicles. You can park here outside of the hours stated.

**Velika odgovornost
avtomobilistov
pred Bogom**

Avstralske Slovenije

NEW SOUTH WALES

Carrathool: — Tu smo šele šest mesecev in se še nismo dosti privadili. Smo družina, imamo hčerkico Lilijano, staro 26 mesecev. Je pridna in zna že dobro moliti. Žena ne more dobiti dela v tej okolici, ni nič takih priložnosti. Veseli nas, da smo tako hitro našli zvezo s slovenskim listom. MISLI in Koledarček nam delata veliko veselje. Silno nas je pa presenetila novica o smrti škofa Rožmana. Pred dobrim letom smo bili še z njim skupaj v Lurdu od stoletnici Marijinih prikazovanj. Dvakrat smo se pa še posebej sestali z njim v Parizu. Gospod škof so nam rekli: Otroci moji, zadnjič sem med vami. Izkazalo se je, da je bila resnica. Bog jim daj večni mir in pokoj. Prav lep pozdrav uredniku MISLI in vsem rojakom! — Družina **Anton Prosen.**

Tumbi Umbi. — Lep in pomenljiv je črtež p. Roka na ovitku letošnjih MISLI. Predstavlja nam življenje v naših rojstnih krajih. V ozadju — na vrhu risbe — so slovenske gore in planine, v njihovem vzhodju slovenski dom z globokim vodnjakom, pred njim rodne njive in plug z govedom in poljskim orodjem. Sledi oris človekovega življenja od rojstva do smrti: od zibelke do groba v zvezi s cerkvijo in molitvijo rožnega venca ob božjem razpelu. Smrt ob mrtvaški sveči in počitek ob molitvi vernih za pokojne. — **Ivan Šepetavc.**

Bogan Gate. — Upam, da že pojenjuje nesmiselna bitka Sydney — Melbourne. Najbolj trapasta in obenem nerazumljiva je gonja zoper p. Bazilija, ki se na vse kriplje trudi za vsestransko dobro melbournskih Slovencev. Jaz sam osebno sem bil z družino tega deležen, ko sem nekaj mesecev bival v Melbourne. No, saj je znani stari pregovor še vedno uporaben: Ti mene s kruhom, jaz tebe s kamnom. Žalostno, a resnično. Upam, da se bodo trenja sama po sebi izčrpala, saj se "bolniku", ki tako brozgo izbruhne, želodec ne more kaj dobro počutiti. — Pozdravlja **dr. M. Colja.**

Sydney: — V ponedeljek 21. marca so prinesli sydneyški dnevnik senzacionalno poročilo, da je neki "Yugoslav New Australian" skočil z velikega mosta 200 čevljev globoko v vode Sydney Har-

bourja in kmalu potem umrl, čeprav so ga takoj potegnili iz vode in skušali oživiti z umetnim dihanjem. Kako smo se začudili, ko smo naslednji dan brali, da je bil to **Srečko Šarič**, Hrvat iz Melbourne. Komaj dan poprej, v nedeljo 20. marca, smo fanta spoznali v cerkveni dvorani v Paddingtonu, ko je prišel med nas na čajanko po romerskem shodu. Kupil je za en cel funt srečk za pripravljene dobitke. Res je bil nekam zaprt in je na vprašanja le napol odgovarjal, kakor bi skušal ostati nepoznan med nami. Kaj ga je tako nepričakovano prignalo med nas, ko se poprej sploh nismo poznali, še bolj pa, kaj ga je gnalo naslednji dan v tako čudno smrt — zastoj ugibamo. Da je nekaj narobe z njim, se nam je zdelo, vendar kakšne resne zmešanosti nismo zaslutili v njem. Naj bo izroččen božjemu usmiljenju! — **Ur.**

VICTORIA

Geelong. — Ko pošiljamo naročnino in spremembo naslova, naj bo priložena tudi ena uganka. Glasi se: Kje je suha hosta draga? Zdi se nam pa, da bi malokdo ali nobeden ne znal odgovoriti. Zato je najbolje, da tudi rešitev sami napišemo. Odgovor je tak: V okolici Škofje Loke na Gorenjskem, ker tam so tri vasi blizu skupaj: Suha, Hosta in Draga. Tam je torej suha hosta draga in zdaj veste to tisti, ki niste prišli v Avstralijo iz bližine Škofje Loke. Pozdravljajo rojake vsi iz naše družine. — **Jože Rome.**

Sunbury. — List MISLI imam zelo rada. Posebej moram pohvaliti Krompirjevca in Čebulčka. Ko berem, kar pišeta, se moram zmerom kar glasno nasmejati. Upam, da jima šaljivih zgodbic še dolgo ne bo zmanjkalo. Nekaj veselih za smeh je vedno dobro, da se med resnim branjem tudi prijetno razvedrimo. Pozdravlja **Rozina Žizek.**

Dookie. — Dosti zgodaj je stopil predme letošnji ZBORNİK iz Argentine. Obilna knjiga je in kar čudno se mi zdi, da so mu MISLI oznanile tako nizko ceno: en sam "quid"! Vreden je kaj več, pa če je tako zapisano, naj tako bo. Z veseljem ga prebiram. Naj se pa tudi zahvalim ge. Zori za tiste nageljčke, ki so bili zadnjič v MISLIH med mojo zgodbo. Kdo bi si mislil, da iz Zorinih

prstov cveto tako lepi nageljčki? In še to naj povem: Zvedel sem, da je v ZDA umrl Boris Erman. Njegov brat dr. Marijan je po vojni deloval na Koroškem v izseljenski organizaciji. Izhajata iz družine, ki je v tem stoletju dala že 5 duhovnikov, eden ali dva sta še živa. Ko sva z Borisom zadnjič govorila, je bil še na univerzi. Naj bu bo lahka ameriška zemlja! — **Jože Maček.**

Melbourne. — Naj mi bo dovoljeno poudariti, da je naš Slovenski Klub Melbourne danes na boljšem kot kdaj v preteklosti. To se lahko razvidi že iz rekordne udeležbe pri klubskih zabavah in prireditvah. Velika zasluga patra Bazilija, ki v najlepšem sporazumu sodeluje s klubom, je pa v tem, da je SKM dobil zavidljiva priznanja na "Melbourne Royal Show-u" in prav tako na "International Variety Show-u". Enako si je SKM pridobil ugled pri upravi mestne občine Prahran. Imenovana uprava je izbrala izmed vseh društev, ki gostujejo v njeni mestni dvorani, prav SKM za izvedbo skupnega zabavnega večera. Vse to dokazuje, da je Melbourne zelo cvetoče središče slovenskega delovanja in da je tesna povezanost med klubom in tukajšnjim slovenskim dušnim pastirjem pravi blagoslov za našo naselbino. — **S.K.**

Clifton Hill. — Z našimi MISLIMI smo zelo zadovoljni. Zdi se mi, da taka dobra revija zasluži vse priznanje in več naročnikov. V listu najde dobro branje mlado in staro za pouk in razvedrilo. Želim Vam in listu še mnogo uspehov, vsem rojakom pa list MISLI toplo priporočam. — **Janez Škraba.**

Bentley. — Pošiljam rešitev ugank. Tisti KROHOT je bil res skoraj "strašen" in mi je napravil nekaj preglavic, preden sem uganila. Rada berem pisma Slavke in Slavka v Kotičku. Pa bi bilo res prav, če bi se na poziv v zadnjem (zazpoznelem) pismu še kdo oglašil izmed toliko imem. Žal, da imam jaz sive lase, če ne bi se takoj pridružila. — Tipkarijo p. Bazilija smo pa res pogrešali, mora pa biti v velikonočni vsaj eno stran več! — Pozdravlja **Frančiška Stibilj.**

SOUTH AUSTRALIA

Glenelg. — Po štirimesečni bolezni se spet enkrat nekoliko oglašam. Z naročnino vred pošiljam zahvalo za objavljanje popisov obiska v Sloveniji, kot piše argentinski župnik Hladnik. Posebno rada sem brala o Metliki, ker je omenjal dosti oseb, ki jih osebno poznam. Moj mož je zvonil Stanku Škvarcu pri naši podružnici, čeprav je bilo zvon-

jenje prepovedano. Lovre Štrukelj je imel kmalu postati duhovnik, pa je bil ubit. In tako sem poznala še dosti tam omenjenih ljudi. Sem rada brala. Pozdrav vsem rojakom. — **Marta Jakša.**

Adelaiade. — V družbi je nanesel pogovor na vprašanje, kdaj je bila napisana prva slovenska povest in kdo jo je spisal. Jaz sem trdil, da je bilo prvo slovensko leposlovno delo povest "Sreča v nesreči", ki jo je spisal in izdal v tisku župnik Janez Cigler okrog leta 1838. Nekateri so izrazili dvom nad mojo trditvijo in bili mnenja, da sega začetek slovenskega leposlovja daleč nazaj. Vendar niso mogli navesti ugotovljenih dejstev. Naj bi se oglasil kdo, ki mu je znana zgodovina slovenske književnosti, in povedal, če imam prav. Bom hvaležen. — **S.Ž.**

QUEENSLAND

Brisbane: — Letošnja "Matica mrtvih" med Slovenci v Avstraliji bo morala vsebovati tudi ime Janeza Košoroka, ki je tako nenadoma odšel v večnost. Z njim je tukajšnja naselbina izgubila splošno priljubljenega člana. Rajni je bil tih in skromen, vsem dober tovariš. Pred petimi leti se je pridružil bratu Jožetu v Avstraliji, lani je k obema dospel še brat Lojze iz Belgije. Dani so bili vsi pogoji za srečno bivanje vseh treh pod skupno streho, pa si je nenadoma izbrala smrt najmlajšega in ga iztrgala iz srede svojcev ter tako razredčila tukajšnje slovenske vrste. Iskreno sožalje bratoma tukaj in staršem v domovini. Ti pa, dragi Janez, počivaj v miru, naše molitve Te ne bodo pozabile. — **Janez Primožič.**

Darra. — V družini Ivana in Marice Podobnik, r. Klavžer, so sprejeli medse drobno hčerko in jo krstili na ime Nežika. Čestitke in zvrhano mero sreče! — **Poročevalec.**

MOHORSKE KNJIGE

za letos boste po veliki noči spet lahko naročili pri g. dr. Mikuli ali pri MISLIH. Prva pošiljka je že pošla, pa zdaj je na potovanju druga. Kdor jih želi, naj se javi.

DVA GOSPODARSKA BLOKA V EVROPI

TU GRE ZA ZAHODNO EVROPO, pri tem ni-
vštete države za železno zaveso, ki so seveda
politično in gospodarsko odvisne od Moskve.

Gornji zemljevid kaže, kako so si svobodne
države Evrope razdelile svoje gospodarska področja
od Avstrije do Anglije, pa od Skandinavije do
Portugalske.

Središče Zahodne Evrope zavzemajo države
(na zemljevidu črtkano) že več let znanega Skup-
nega Evropskega Tržišča (SET). Pod ta blok spa-
dajo Zahodna Nemčija, Francija, Italija in tri
državice "Benelux" Teh šest držav je že pred leti
stopilo skupaj, odpravilo domala vso medsebojno
carino in druge ovire, ki navadno ovirajo prosto
izvažanje in uvažanje trgovskih predmetov. Ven-
dar tem državam ne gre samo za skupnost tržišč,
tudi politično se skušajo bolj in bolj zblížati, če
že ne naravnost povezati. To naj bi bil nekak zamet-
ek bodočih Zedinjenih Držav Evrope (United
Europe).

Anglija je od vsega začetka to povezavo gle-
dala po strani. Ni hotela sodelovati, kakih poseb-
nih sovražnosti napram ideji pa ni kazala. Na
tihem je upala, da bo stvar itak sama ob sebi pro-

padla, češ da so si tiste države zamislile nekaj
nemogočega.

Toda izkazalo se je, da je bila ideja praktič-
na in brez posebnih težav izvedljiva. Vendar Ang-
lija ni spremenila svojega stališča. Ne samo da je
še nadalje odklanjala sodelovanje, začela je celo
odkrito nasprotovati. Šla je tako daleč, da je or-
ganizirala svoj lastni gospodarski blok, ki se mu
pravi: Svobodno Trgovsko Področje (STP). Pri-
družile so se ji države (na zemljevidu črno nari-
sane): Norveška, Švedska, Danska, Avstrija, Švi-
ca in Portugalska. Torej sedem napram šest. (Špa-
nija, Jugoslavija in Irska so ostale izven obeh
blokovi).

Če primerjamo gospodarsko silo obeh podro-
čij med seboj, ni med njima bistvene razlike. V
nekih pogledih je močnejši SET, v drugih SPT. Le
glede števila prebivalstva zaostaja STP skoraj 50%
za SET-om. Pojavila se je že bojazen, da bi mo-
glo priti do resnih gospodarskih trenj med enim
in drugim področjem, proti obema bi se postavili
v opreko Amerika in Kanada. To bi moglo imeti
usodne posledice.

Amerika ne gleda na stvar brez zaskrbljeno-
sti. Tudi nekaj nejevolje je vmes, saj se ima Ev-
ropa prav Ameriki zahvaliti, da si je po strašnih
vojnih razdejanjih tako hitro pomagla. Zlasti se-
veda to drži glede držav SET-a. Vendar se Ame-
rika ni postavila na sovražno stališče do na ta na-
čin urejenega evropskega gospodarstva. Saj če bi
izzvala sovražnosti, bi ji eno in drugo evropsko
gospodarsko področje lahko zaprlo svoja tržišča in
ameriški izvoz bi trpel škodo.

Rajši si je Amerika prisvojila vlogo — posre-
dovanja. Največ na njeno pobudo je prišlo v Pa-
rizu do skupnega zborovanja in posvetovanja obeh
evropskih gospodarskih blokov, pri čemer sta sode-
lovali tudi Amerika in Kanada, pritegnili so pa še
Grčijo.

Da se odstrani nevarnost medsebojnih gospo-
darskih zapor in trenj, je padel predlog, naj se
vsa Evropa poveže v en sam gospodarski blok,
vanj naj stopita tudi ZDA in Kanada. Amerika
ima živo pred očmi eno: Takoj po vojni je bila
res ona sama skoraj edina gospodarska velesila na
svetu, zdaj se pa gospodarsko težišče pomika na
vzhod — ne samo nazaj v Evropo, tudi Afrika
in Azija stopata bolj in bolj v ospredje.

DR. J. KOCE,

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A.

Se vedno je za vaše drage doma najlepše in najboljše, za vas pa pa najcenejše: poslati domov darilni paket.

CENIK paketov, ki so carine prosti, kakor tudi paketov s carino, ki pa ni previsoka, boste našli v oktobrskih MISLIH 1959. Sicer nam pa lahko pišete in vam bomo CENIK takoj posebej poslali.

Priporočamo, da pošiljate domov zlasti angleško blago (štoffe) za obleke, ki se lahko nosijo 10 let, so poceni, carina ni prevelika, a predstavljajo ogromno vrednost, ki si je doma sami ne morejo privoščiti.

OBRNITE SE Z ZAUPANJEM NA NAS:

1) Ako želite pripeljati zaročenko, sorodnika ali prijatelja iz kateregakoli kraja sveta v Avstralijo. Ravno tako, ako se želite izseliti iz Avstralije.

2) Ako želite naročiti vozne karte za avijone ali ladje za potovanja po celem svetu.

3) Ako želite dobiti točen in pravilen prevod spričeval in vseh dokumentov sploh.

4) Ako želite dobiti nasvet glede vseh vprašanj, ki se tičejo vas in vaših sorodnikov tukaj ali v domovini (polnomočja, testamenti itd.)

5) Ako želite dobiti odličn slovensko-angleški in angleško-slovenski slovar (besednjak).

Vsem svojim klientom kakor tudi vsem rojakom širom po Avstraliji želimo vesele velikonočne praznike.

Dr. J. KOCE, G.P.O. Box 670, Perth, W.A. (Tel.: 28-2311)

Zastopnik za Vic.: Mr. J. Vah,

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. Olip, 65 Moncur St.,

2 Kodre St., St. Albans, Vic. Tel. 65-9378

Woollahra, Sydney, N.S.W. Tel.: FB 4806

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

£ 3-0-0: Neimenovan, Vic.

£ 1-0-0: Jožef Plesničar, Stane Zemljak, Neimenovana, Stane Vrtačič, Antonija Vodopivec, Jože Kovačič, Ema Kowalski, Vera Kovačič, Neimenovan, Branko Jerin, Karl Levstek, Janez Godina, J. DeMajnik, Stanko Novak, Marija Horvat, Neža Hodalj, Janez Krušec, Dr. Miglič, Franc Tomazič, Janko Klavara, Franc Danev, Alojz Jerab, Marg. Kosmina, Janez Škraba, Karl Bezjak, Anton Brne;

£ 0-10-0: Marija Habor, Polde Jauk, Franc Flajnik, Štefan Sernek, Stanko Šubie, Franc Bregantič, Neimen., Ivan Košak, Franc Mahnič, L.M. Martin, Štefan Jakopič, Ivo Klopčič, Anton Kosi, Roza Stopper, Štefan Boelekev, Fred Konečnik, Ivan Figar, Romeo Iskra, Tone Pirc, P. Kersikla, Martin Turk, A. Ludvik, Anton Češko, J. Skočir, Jos. Lelia, Jože Kavaš, Jože Rome, Marta Jakša, Anton Prosen, Frank Hribar, G. Marinovič, Ana Renar, Zvone Hribar, Franc Valenčič, Anton Kus-tec.

Prisrčna hvala in Bog povrni vsem! S tako lepimi "navržki" listupa ostati pri sedanjem obsegu do konca leta. Zato se priporočamo še drugim.

MARČNE UGANKE REŠENE

1. Čemu tak krohot?
ZA SMEH IN KRATEK ČAS

2. Hruška
Električna žarnica

3. Prijazen opomin
O, naj kar brez opomina
pride tvoja naročnina!

4. Koroška uganka
Parklji, seski, oči, rogova, rep. Z eno besedo:
KRAVA.

Rešitve poslali: Anton Češko, Frančiška Štibilj, Miha Urnik, Janez Štiglic, Tinka Lenič

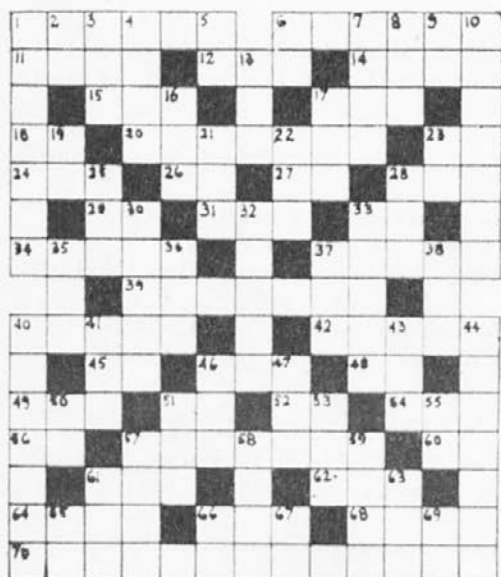
KROMPIRJEVCU NA UHO

Kaj si delal, kod se trudil,
da si poštarja zamudil?
Mnogim bo to več kot grozno:
Tvoje pismo je — P R E P O Z N O ...

VELIKONOČNA KRIŽANKA

(Ciril in Sara Kovačič)

OPOMBA: Velikonočno voščilo bralcem se bo ob pravilni rešitvi križanke bralo v naslednjem vrstnem redu: 1 do 10 vodoravno, od 10 preko 44 navpično, 1 do 70 navpično, 70 do konca spet vodoravno.

Vodoravno

- 11 svaja, prepir
- 12 igralne karte z eno piko
- 14 konec očenaša
- 15 podoba
- 17 ime filmske igralkice Gardner
- 18 zadnja in prva črka besede pod 13 navpično
- 20 polna dlak
- 23 začetnici imena Prešernovega prijatelja, ki je utonil v Savi
- 24 del motorja
- 26 vi ste, oni — —
- 27 mu rečeš, ko sta se pobratila
- 28 mož (angleško)
- 29 božanstvo starih Egipčanov
- 31 pomožni glagol (dvojina)
- 33 prvi dve petini "brade"
- 34 kontinent
- 37 izkopana količina
- 39 domačin iz Armenije
- 40 seznam, imenik
- 42 lesni obrtnik
- 45 isto kot 27
- 46 sladkovodna žival
- 48 italijanski spolnik (ženski)
- 49 "eden" v srednjem spolu

- 51 jaz sem, ti — —
- 52 prvi dve tretjini Rima
- 54 prve tri četrtine Lize
- 56 — —, vi, oni
- 57 od mrliča jemati slovo
- 60 15. črka abecede (2 krat)
- 61 plod (drevesa)
- 62 ime igralkice Lupino
- 64 moško ime
- 66 nadležna žuželka
- 68 ne širok

Navpično

- 1 (glej opombo zgoraj)
- 2 daljša pripovedna pesnitev
- 3 produkt morij
- 4 moško ime
- 5 2. in 1. samoglasnik
- 6 mi smo, — — ste
- 7 vulkanski izmeček
- 8 poseduje
- 9 srednja tretjina "rakete"
- 10 (glej opombo zgoraj)
- 13 brez družbe
- 16 ptič pevec
- 17 očka
- 19 kratica za državo v Avstraliji
- 21 mednarodni klic na pomoč
- 22 očka
- 23 primorski vzklik
- 25 število (nizko)
- 28 zasenčeno sonce, sončni — — —
- 30 spančkati
- 32 žakelj
- 33 bolezenska klica
- 35 hudobni
- 36 del plačila vnaprej
- 37 ne sliši, ne govori
- 38 ne le jaz, tudi ti
- 40 (glej opombo)
- 41 število (visoko)
- 43 lep
- 44 (glej opombo)
- 46 del imena velikega mesta v Južni Ameriki
- 47 sok življenja
- 50 nikalnica
- 51 jeza
- 53 hoditi
- 55 veznik
- 57 stara a mati — — — me
- 58 roka stisnjena v — — — —
- 59 malik
- 61 sladkovodna riba
- 63 prve tri črke besede pod 34 vodoravno
- 65 iti (angl.)
- 66 del kolesa
- 67 površinska mera
- 69 vzklik začudenja